

Dolus – Tajný úmysel

Názov: Dolus (z latinčiny a v preklade znamená: Tajný úmysel)

Autor textu a banneru: Tessa (2014)

Pairing: Draco Malfoy/Harry Potter

Varovanie: slash, sex, možné vulgarizmy

Obdobie: Príbeh som zasadila do obdobia rok po vojne, počítala som od mája.

Popis: Dracov zdravotný stav je vážny a na svete je nová veštba, ktorá sa netýka nikoho iného ako Harryho, ktorý už nejaký čas žije mimo verejné dianie. Je len na ňom, čo podnikne a aké to bude mať následky.

1. kapitola

Zúril.

A navyše, on mal stále jeho prútik! Ako bolo možné, že sa ocitli v takejto pätovej situácii? Ani jeden z nich nemal prevahu. Traja proti trom medzi haraburdím, ktoré sa tu všílo takmer až po strop.

Prekliaty Potter! Skutočne si nemohol vybrať vhodnejšiu chvíľu, aby sa ho pýtal na posrané dôvody! Nemal najmenšiu chuť odpovedať na jeho otázku – Prečo ho nevyzradil otcovi a jeho smrťožrútskym priateľom, keď ich lapači zajali a dovliekli na Manor. Nemal! Nie pred svedkami!

„Vráť mi môj prútik, Potter!“ zvolal podráždene, ruky zatínal v päst'. Sám naňho mieril iným prútikom. Matkiným. Aké zahanbujúce!

„Korist' patrí víťazom, Malfoy,“ šplechol mu do tváre a ešte sa aj zasmial, hoci Dracovi sa na tej mizernej situácii nič smiešne nevidelo.

Neprijemná situácia, z ktorej nemal najmenšiu radosť. Cítil, že nič sa nedeje tak, akoby sa malo, akoby si prial.

A potom sa ozaj všetko vymklo spod kontroly. Nemal sem vodiť Goyla s Crabbom. Bol by možno dosiahol viac sám ako s tými dvoma tuťmákmi, ktorí všetko iba zhoršili.

Aj preto skončili v miestnosti plnej štipľavého dymu a živého ohňa, ktorý ich vytrvalo prenasledoval ako svoju lovenú korisť. Ani jeden z nich ho nevedel zastaviť.

Netrvalo dlho, než sa nejakým zázrakom ocitol na chodbe s Potterom, Grangerovou, Weasleyom a Goylom.

Bez prútika, bez Crabba. Ležal doluznak, dychčal, kašľal a napínalo ho. Myslel len na to, že sa všetko totálne posralo.

Všetko...

oooOOOooo

Voldemort sa vrátil so svojou armádou smrťožrútov a poloobrom, ktorý niesol v náručí mŕtve telo Chlpca, ktorý mal prežiť!

Mal!

Draco to sledoval s odstupom, kriedovo-bledou tvárou a rozorvaným srdcom. Sivé oči sa napriek tomu nekúpali v mori slz. Ostali nedotknuté, ale tak veľmi to páľilo...Tak veľmi...

Mal pocit, že sa mu v hrudi otvorila veľká zívajúca rana, ktorú nemohlo nič na svete zaceliť. Stratil viac ako si myslel, viac ako chcel.

Ako to mohol dopustiť?!

A Voldemort tam stál s tým odporným víťazoslávnym úsmevom, vykrikoval a tváril sa ako boh.

Merlin, ako ho nenávidel! Takmer znenávidel aj svojich rodičov pre ich slabosť. Toto malo prispieť k nejakého vyššiemu cieľu?!

Krv, nezmyselné úmrtia, vraždy...?

Kedy sa z nich stali krvilační žoldnieri šíaleného pomätenca, ktorému v tele nekolovala o nič čistejšia krv ako v tele tej poslednej muklovskej humusáčky?

A potom začul ako Voldemort verbuje do svojich radov Longbottoma. Takmer sa nad tým rozosmial. On a cenný smrťožrút? Ako to tomu hadiemu ksichtu mohlo vôbec napadnúť? Nemožné! Neslýchané!

Ale Longbottom ho prekvapil. „Pripojím sa k vám, až peklo zamrzne!“

Vtedy naňho zavolať otec. Chcel, aby sa k nim pripojil. Stál hneď v prvom rade s matkou po svojom boku, ktorá ho nedočkavo vyzerala s obavami vpísanými do tváre, rovnako bledej ako bola tá jeho. A otcova. Obaja k nemu načahovali ruky.

Sklonil hlavu. Predral sa davom a urobil pár krokov dopredu. Celý ten čas nespúšťal oči z Pottera. Lepšie povedané, z jeho nehybného tela. Aký bude mať bez neho všetko zmysel? Tu si uvedomil, že Potter mal pravdu. Prečo to nevidel vtedy?

Zastavil sa a otočil sa k zhromaždeniu za svojim chrbtom, ochotným brániť školu do posledného dychu. Profesori, aurori, rodičia s deťmi...

„Pod', Draco,“ vábil ho Voldemortov syčivý hlas. Otriasol sa. Vždy mu z neho naskakovala husia koža.

Ostal stáť pár metrov od neho a prvý raz mal pocit, že urobil niečo správne, keď odhodlane vyhlásil to, čo tu už raz zaznelo. „Pripojím sa k vám... až peklo zamrzne!“

Bolo to prekvapivo ľahké vysloviť. Draco mal pocit, akoby mu padol kameň zo srdca. Už žiadne pretváranky, žiadne klamstvá. Ak zahynie v nerovnom boji, dobre, nech! Ale konečne bude brániť to, čo má nejaký zmysel.

Voldemort zreval ako divé zviera. Šelma, ktorej sa mal radšej vyhnúť.

V nasledujúcej sekunde, keď zachytil ohromené zhĺknutie davu za sebou a slzy v očiach rodičov proti nemu dvihol ten temný diabol prúťik.

Jeho svet sčernal za žalostného výkriku otca i matky, kým sa jeho strieborné oči naposledy zastavili na mieste, kde... ešte nedávno ležal v tráve...

... Harry...

Páchlo to tu dezinfekciou a chlóróm. Hnusný vzduch, ktorý im plnil pľúca a zabraňoval vo voľnom nadýchnutí sa. Nemali poňatia, ako dlho tu už čakali, pretože minúty im splývali do hodín, hodiny do dní.

Svet sa im zrútil v jedinom okamihu, hoci jeho základy sa začali borit' v poriadnom predstihu bez toho, aby to cez svoju zaslepenosť zaznamenali. A teraz?

Zdalo sa, že je na všetko neskoro.

Prvá precitla Narcissa, keď sa chodbou rozľahli náhlivé kroky liečiteľa, ktorý sa už pár týždňov staral o ich jediného syna. Ani dnes nemal v tvári o nič pozitívnejší výraz ako v ten prvý deň, keď sem dopravili synovo telo.

Zachvela sa a primkla sa k manželovmu boku.

„Je mi to ľúto. Váš syn sa stále nachádza vo vegetatívnom stave.“

Slová jedného z najlepších anglických liečiteľov im zneli ako umieráčik. Lucius Malfoy privrel oči a cítil, ako sa mu manželkine pestované nechty zaťali do rukáva čierneho hodvábneho saka s matným odleskom.

„Musí sa dať niečo robiť!“ vykrikoval zúfalo, sivé oči tmavé zúfalstvom i zármutkom, ktorým bol presýtený po okraj od chvíle, kedy Draca zasiahla kliatba Temného pána.

Liečiteľ pokrútil hlavou. „V Dracovom prípade ide o pomerne špecifickú diagnózu. Robil som, čo bolo v mojich silách, ale tá kliatba ma nepustí ďalej. Dovolí mi k nemu len nazrieť a to je žalostne málo. S ničím podobným som sa doteraz nestretol, mrzí ma to. Navyše, obávam sa, že keby som sa o niečo pokúsili na vlastnú päsť, nemohol by som sa vám zaručiť za pozitívny výsledok.“

„A čo zahraničie?“ opýtala sa s nádejou plavovlasá žena, ktorej celý zjav vyjadroval skôr únavu a strhanosť ako zvyčajnú éterickosť.

Liečiteľ Septimus Paracelsus na malý moment stiahol obrvy. „Áno, aj to by bola možnosť. Môžem vám poskytnúť zopár zahraničných kontaktov, ale musím vás samozrejme dopredu varovať. Bude vás to niečo stáť.“

„Ide o zdravie nášho syna,“ odsekol Lucius vzdorovito. „Na cene nám nezáleží!“

„V poriadku. Nasledujte ma do kancelárie, prosím, pán Malfoy, pani Malfoyová,“ vyzval ich a zamieril chodbou preč od nemocničných dverí, za ktorými sa nachádzal pacient v podivnom stave.

Odpil si z čaju a zadíval sa von oknom v malej kuchyni. Vonku svietilo jarné slnko

a ukazovalo svoju tvár okolitému svetu. Štedro.

Apríl ustúpil kvetnatému máju, na stromoch vypučali prvé kvety i lístky. Fialky sa skryli späť do zeme a miesto nich sa mäkké koberce zelenej trávy zajagali inými slniečkami. Drobnejšími a hebkejšími.

Púpavy ukazovali svoje hlávky vedno s podbeľmi a sedmokráskami, ktorým sa v jarnom vetríku natriasali snehobiele sukienky.

Bolo po vojne. Takmer rok uplynul od vtedy, čo porazil lorda Voldemorta. Rok, čo...

Tmavá hlava sa sklonila k najnovšej titulke novin, ktoré mu pred ôsmov doniesla redakčná sova. Palcový nápis bol neprehliadnuteľný.

„Nová veštbá z úst Sibyly Trelawneyovej!

Z dôveryhodného zdroja blízkeho rodine Malfoyovcov sme sa dozvedeli najhorúcejšiu novinku týkajúcu sa záhadnej choroby mladého dediča a pokračovateľa rodu, Draca Malfoya.

Pred pár týždňami vraj bola vyslovená veštbá, ktorá sa spája s menom mladého muža. A hoci pred nami jej presné znenie ostáva zahalené tajomstvom, môžeme s istotou povedať, že Rokfort sa má stať miestom nádeje, ktoré by malo prinavrátiť mladému mužovi život.

Je to presne dvanásť mesiacov, jeden týždeň a tri dni od kedy bol mladý Malfoy zasiahnutý kliatbou Temného pána po tom, čo sa k nemu odmietol verejne pridať po zdanlivom zavraždení Chlapca, ktorý prežil.

Podľa našich informácií sa jeho zdravotný stav doteraz vôbec nezlepšil napriek tomu, že zúfalá rodina skúšala šťastie aj vo vychýrených liečiteľských strediskách po celom svete.

Nájde sa teda niekto, kto mladíkovi pomôže? Alebo bol presun jeho tela na Rokfort iba mylným krokom rodičov, ktorí pomaly strácajú i poslednú štipku nádeje?

Redaktorka, Rita Skeeterová.“

Nikdy ju nemal rád. Odporná ženská, ktorá pravdu prekrúcala podľa vlastnej ľubovôle. Avšak na tomto článku muselo byť zrno pravdy. Napokon, vravievalo sa, že bez vetra sa ani lístok nepohne, že?

Krb umiestnený v jedinom salóne, nie väčšom ako jeho kuchyňa sa rozehorel zeleným plameňom. Odložil šálku s nedopitým čajom a vstal od stola. Očakával iba jedinú návštevu.

Opustil kuchyňu, aby vošiel do úzkej chodby a zamieril do salóna práve vo chvíli, keď ho ryšavý priateľ zavolať.

„Ahoj,“ pozdravil ho, len čo sa ukázala jeho hlava v plameňoch.

„Ahoj,“ pozdravil ho Harry nedočkavo. „Môžeme?“

Ron prikývol. „Hej, vzduch je čistý. Ideš hneď?“

Ronova hlava zmizla a on si nabral do ruky za hrst' letaxu. Prehodil cez seba neviditel'ny plášť a vstúpil do zelených plameňov, aby sa nechal prepraviť priamo na ministerstvo mágie. Táto záležitosť nezniesla odklad.

Len čo vystúpil z krbu, zbavil sa zvyškov popola jediným mávnutím ruky a nechal sa viesť priateľom spleťou chodieb, v ktorých sa vyznal po mesiacoch tvrdej práce iba on a pár zasvätených.

„Nemáme veľa času. Neil je na obede,“ povedal a úkosom pozrel na stranu, odkiaľ ho vedľa seba cítil. Aj keď bolo čudné dívať sa do prázdneho priestoru a zhovárať sa ako choromyseľný, sám so sebou.

Harry vedel, že nebudú mať času na zvyš a hnevalo ho, že sa sem vôbec musel trepať, ale nešlo to inak. Musel to spraviť sám.

Neznášal to tu. A Rona v duchu obdivoval, ako to tu dokáže vydržať. A ešte sa mu tá práca i páči.

Čakalo tu na nich niekoľko dverí presne ako vtedy pred rokmi, keď sa sem hnali ako blázniví, len aby zachránili Siriusa.

Bizarný paradox toho, čo sa v skutočnosti stalo. Práve ich vpád na Oddelenie záhad zapríčinil mužovu smrť.

Zastali pred tými správnymi dverami. Nie, že by si bol Harry s určitosťou istý, ale skôr to vycítil. Ron ich viedol bez zaváhania a nemuseli nahliadať do jednotlivých dverí a označovať ich ohnivým X, len aby vylučovacou metódou zistili, ktoré sú tie správne. Kedysi postupovali totiž práve takto.

Vošli do miestnosti a s Ronom sa ocitli v záplave krásneho, roztancovaného, diamantovo iskriaceho svetla. Aj teraz si ich oči museli zvykať na ten oslňujúci jas a aj teraz sa tu na každej ploche ligotali hodiny. Veľké, malé, sojace i prenosné, zavesené medzi knihovníčkami alebo uložené na stoloch po celej dĺžke miestnosti, ktorú naplňalo ich usilovné, neúnavné tikanie.

Zdrojom toho ohromujúceho svetla však neboli jedny z hodín, ale vysoký krištáľový zvonový poklop, ktorý stál na druhom konci miestnosti.

Harry si spomenul ako mu vtedy pred rokmi na tomto mieste splasene tíklo srdce. Vtedy si myslel, že sú Siriusovi tak blízko...

Znova pristúpil celý očarený k tomu zvonovému poklopu, ktorý vyzeral akoby bol plný rozviateho ligotavého vetra.

V iskrivom prúde sa v jeho vnútri vznášalo drobučké vajce jasné ako drahokam a ako stúpalo v poklope nahor, kde puklo, otvorilo sa a zjavil sa kolibrík, ktorého unášalo celkom navrch. Ale keď sa vtáčik dostal do vzdušného prúdu, perie mal znova zmáčané a vlhké, a keď ho to opäť stiahlo na spodok zvona, opäť sa uzavrel vo vajci.

Ron ho potiahol za neviditeľný rukáv a kývol, nech ho nasleduje. Vošli do miestnosti rozľahlej ako kostol. Ani za tých pár rokov sa nezmenila. Harry si stiahol z hlavy iba kapucňu plášťa a rozhladal sa okolo seba.

Vysoké regály boli plné malých zaprášených sklenených gúľ, ktoré sa slabo ligotali vo svetle šíriacom sa z držiakov na sviece, rozmiestnených pravidelne na policiach. Horeli belasým plameňom a v sieni bolo chladno rovnako ako pred rokmi.

Harry postupoval za Ronom dopredu, kým sa nezastavil pred policou, na ktorej sa leskla strieborná číslica stotrinásť.

Vklzli do uličky z predĺženého radu polic s mnohými guľami, ktorých vzdialené konce sa takmer úplne ponárali do tmy. Pod každou sklenenou guľou boli malé ožltnuté ceduľky, ale nie pod tými najnovšími, ktoré ešte ako tak sršali novotou.

A niektoré sa zvláštne leskli, akoby v nich bola tekutina. Iné boli matné a vo vnútri tmavé ako vyhasnuté žiarovky.

„Tu je to,“ povedal Ron, hoci nemusel.

Harry pristúpil k polici a na moment zatajil dych. Guľa, ktorú tu našiel ako pätnásťročný pred tými rokmi svietila matným vnútorným svetlom, hoci bola zaprášená a pôsobila, že sa jej roky nikto nedotkol. A rozhodne nebola chladná. Hriala.

Táto guľa horela jasnejším svetlom, čo mu pripadalo akosi žiarivejšie a upokojujúcejšie. Vábivejšie.

Siahol po nej a bez premýšľania si ju vložil hlboko do vrecka. Nesmel ju rozbiť. Ani poškodiť. Nie, ak do toho nechcel zaťahovať iných. A to nechcel.

Cesta späť im trvala kratšie. Nezdržovali sa. Len čo vypadli opäť z krbu v bezpečí jeho bytu, Ron si úľavne vydýchol.

Harry ich zbavil zvyškov popla jediným mávnutím ruky, keď si skladal z pliec neviditeľný plášť. Jemná tkanina skončila v nesúrodnej kôpke na područke kresla, do ktorého si sadol.

Ron siahol do vrecka svojho hnedého habitu s väčším golierom svetložltej farby, ktorého cípy mu siahali takmer do pol hrude. Nikdy to nepovažoval za vkusné a popravde, ani táto kombinácia farieb nepatrila k jeho obľúbeným. Harry o tom vedel svoje.

Avšak na ministrovom stole už ležal návrh na pár nevyhnutných zmien, ktoré sa týkali nielen úradu Oddelenia záhad, ktorým Ron teraz šéfoval, ale všetkému, čo s tým súviselo.

A rozhodne v dodatkoch na potrebné zmeny nemohlo chýbať ani zmena reprezentatívneho habitu, nielen, čo sa týka strihu, ale aj farieb, ktoré malo nahradiť tento pôvodný, podľa Ronových slov – predpotopný kus handry.

Harry si ešte spomínal na ten večer, keď ho prvý raz uvidel navlečeného v slávnostnom habite počas ich štvrtého ročníka na Rokforte. Bol to pohľad na nezaplatenie. Ron vyzeral ozaj... *tradične*. Inými slovami, príšerne a strašne sa kvôli tomu hanbil.

Celkom ho chápal, keď po tom nepodarenom plese spálil hnedý habit aj s trápnyim ozdobným žabó na protest celému mužskému pokoleniu a človeka, ktorý vôbec čosi také dokázal ušiť pritom preklíňal do tretieho kolena.

Ron sa v tejto chvíli tváril neurčito. Akoby si stále nebol istý tým, čo práve vykonali. K čomu napomohol vzhľadom na svoje právomoci vyplývajúce z úradu. Harry s tým naopak žiadny problém nemal.

Zelené oči sa upreli na malú sklenenú guľu. Nebola prvá, s ktorou mal tú česť. Táto bola jeho druhá v poradí. Ešte stále nemohol uveriť tomu, čo videl, keď sa v miestnosti veštieb na Oddelení záhad pozeral na veľký podstavec, na ktorom bolo vyrytých pár písmen oddelených od seba iba bodkami.

„Koho si myslíš, že boli mená na cedulkách pod ňou?“

Ron sa zamračil ako sa snažil rozpomenúť. „S. P. T. a tuším aj M. I. M. To prvé sú zrejme iniciály Trelawny a druhé patria asi McGonagallke. Ale istý si tým nie som.“

„Možno máš pravdu. Pokiaľ viem, matka profesorky McGonagallovej sa volala Isobel, takže to môže byť jej druhé meno,“ hádal Harry, nespúšťajúc oči z gule, ktorá ukrývala veštbu.

„Znie to rozumne,“ povedal Ron a sadol si, keď Harry nedbalo kývol k druhému voľnému kreslu.

Neochotne mu vyhovel. Hrzýlo ho svedomie a trochu sa oňho pokúšala i nervozita.

„Dáš si niečo?“ opýtal sa zdvorilo Harry.

Ryšavec mal sto chutí prikývnuť, ale nemohol. Stále bol v práci. Iba si... odskočil.

„Možno neskôr. Myslím, že by si sa do toho mal pustiť prv, než niekto zistí, že vynášam z ministerstva tajné informácie.“

Harryho kútil úst sa dvíhol v takmer zlomyseľnom úsmeve. Zelené oči sa pobavene zablykli darebáctvom a Ron iba prevrátil očami. „Pamätaj, čo si mi sľúbil, Harry a hlavne, pohni! Už aj tak mám z toho vietor. Ak to niekto zistí a mňa na hodinu prepustia, stiahnem ťa z kože!“

Harry iba prikývol. Pomrvil sa v kresle a sklenená guľa obsahujúca proroctvo pristála bezpečne na konferenčnom stole.

Prv, než sa k čomukoľvek odhodlal, pozrel ponad stôl na priateľa, mierne vyvedeného z miery jeho nezvyčajným želaním.

„Vieš, že na to mám vlastne právo? Je tam moje meno, Ron.“ Narážal na štítok pod iniciálkami, ktorý oznamoval, komu veštba prináleží.

„Je, ale pokojne si mohol prísť na úrad a požiadať o nahliadnutie formálnou cestou a nie sa plychtiť ako...“

„Zlodej?“ doplnil ho Harry znudene a so štipkou panovačnosti v hlase. Neskrýval svoju nechuť k tej inštancii ani v tomto prípade. „Dobre vieš, že keby sme sa prehrýzli celou tou smiešnou byrokraciou, uplynul by iba ďalší zbytočný čas. Nemôže viac čakať. Vraj sa jeho stav zhoršuje.“

Ron prikývol, ale netrváril sa nijako nadšene. „Aj tak nechápem, prečo to robíš. Rovnako ako nechápem, prečo sa všetkých tak hrozne strániš.“

„Potreboval som mať pokoj. Oddýchnuť si, načerpať nové sily. A neutiahol som sa celkom. Stále mám kontakt s okolím, i keď len prostredníctvom listov a sovej pošty.“

„To nie je to isté,“ namietol, ale nehodlal pokračovať v tejto rozprave. Tú tému preberali spolu už toľko krát, že by to nezrátal na prstoch oboch rúk, ani za výdatnej pomoci Hermiony. Vedel, že nemá význam Harryho o niečom presviedčať. Najmä nie vtedy, keď sa rozhodol ísť svojou vlastnou cestou.

I keď to znamenalo dať sa na štúdium čiernej mágie, len aby... pomohol niekomu, kto si to podľa neho vôbec nezaslúžil. Nie, nechápal to a nikdy to nepochopí, ale na tom nezáleží. Vždy stál po boku svojho priateľa a neopustí ho ani teraz. Aj keď neschvaľoval jeho počínanie.

Takže tam len sedel ako na ihlách a díval sa na sústredenú tvár Harryho Pottera celý ten čas, čo sa on rozhodol vypočuť o sebe druhé proctvo v poradí.

Mimovoľne mu napadlo, že je to celé pritiahnuté za vlasy. Koľko môže za život získať jeden človek takých veštieb? Aj jedna je dost. O to viac, keď hovorí o smrti a Temnom pánovi. O čom však pojednáva táto druhá, to si mohol iba domýšľať. A to práve nechcel.

Alebo lepšie povedané, nevedel sa rozhodnúť, či to vedieť chce.

Ron sa zamračil a mrskol modrými očami smerom k barovej skrinke, kde vedel, že sa schovávajú nielen likéry, ale aj koňaky, jedna fľaša načatého brandy a jedna pekne silná Ohnivá whisky. Dal by si. Aspoň za slzu, aby sa upokojil, ale rovnako by si mohol dopriať i pár kvapiek upokojujúceho elixíru.

Podoprel si hlavu rukou a čakal. Nikdy nepatril k tým najtrpezlivejším, ale poctivo trénoval. Celý svoj doterajší život a aj tak mal dojem, že v kritických chvíľach škaredo zlyhával. No čo, bol len človek.

„No?“ naklonil sa v kresle a oprel sa rukami o stehná v momente, keď sa Harry odtiahol od gule obsahujúcej proroctvo datované a zaznamenané dňa 1. apríla tohto roku. Vzhľadom na dátum mu po rozume chodili rôzne myšlienky, ale keďže už veľmi dobre poznali silu a pravdivosť proroctiev ich bývalej profesorky Veštenia, nikto si nedovolil zapochybovať ani o tomto.

Harry si počúchal rukou čelo, akoby ho bolela hlava. „Je... podobné ako to prvé. Formou,“ opravil sa chytro, keď sa modré oči rozšírili hrôzou a ústa sa otvorili, aby sa spýtali na podrobnosti veštiace ďalšiu globálnu pohromu.

Nemyslel to práve takto. Aj tu videl Harry zmenšenú postavičku profesorky, ktorá hovorila drsným, chraplavým tónom a jej oči za priveľkými okuliarmi vyzerali ako popolníky.

„Harry, desíš ma,“ prihovoril sa mu priateľ. „Hovor, inak ma máš na svedomí, kámo.“

Harry sa uškrnul. „Nie je to nič hrozivé. Zhrniem to, dobre? Malfoy nie je stratený prípad.“ Pozrel na Rona a jeho pery sa rozťahli do malého úsmevu. Taký uňho Ron už dlho nevidel. Vlastne... uňho nevidel za strašne dlhý čas takmer žiadny úsmev.

„Čo máš v pláne?“ opýtal sa znepokojene.

„Ešte neviem,“ odvetil Harry úprimne. „Najprv... najprv ho chcem vidieť. Musím...“ povzdychol si. „Musím sa nejako dostať k jeho lekárskej správe.“

Ron pokrčil plecami. „Je na Rokforte. To by nemal byť problém, nie? Veď máš stále svoj neviditeľný plášť.“

Harry prikývol. „Áno. To by skutočne nemal byť problém,“ zamrmlal. „Môžem ťa o niečo poprosiť?“

„Jasnačka. O čo?“

„Nechcem, aby to niekto vedel.“

Ron si povzdychol a zagánil naňho. „A čo Hermiona? Dobré vieš, že bude zúriť, ak ju z niečoho vynecháme. Okrem toho, pozajtra sa za ňou chystám do Merredinu. Vieš, že zo mňa dokáže vytiahnuť aj to, čo...“

Harry zvažnel, v mysli už preberal detaily a všetko, čo mal v pláne s kamarátkou

prediskutovať.

„Neplánujem ju vynechať z ničoho. Naopak. Chcem sa jej ozvať. Dúfam, že mi pomôže.“

„Tak dobre. Je fajn, že bude v tomto – šialenstve – zasvätená. Na mňa samého sa to zdá príliš, vieš? Malfoy a tak. Chápeš.“

„Trápia ťa staré predsudky?“ neznelo to nepriateľsky. Harry skôr sucho konštatoval minulosť, ktorá ich stále zaplavovala nie veľmi príjemnými spomienkami.

„Ani nie tak predsudky ako určité fakty.“

Harry chápal, že priznať im pravdu nebolo najjednoduchšie. Obával sa, aké následky mu z toho vyplynú, ale ani Ron, ani Hermiona ho nezavrhlí.

„Nevravel si mi, že to nie je problém? Alebo ma klame vlastná pamäť?“

Ron nad tým iba mávol rukou. „Nie, to sa nezmenilo. Ide o Malfoya. Ale oňho tu išlo vždy, či nie? Asi by som si na to mal začať zvykať. Jednako je to stále ťažké, vzhľadom na to, že si ho pamätám ako ohromného, povýšeneckého a nesmierne egocentrického idiota, ktorému mám chuť rozmlátiť ciferník vo chvíli, len čo otvorí ústa, pretože viem, že z nich nevyjde nič iné ako ďalšia urážka na margo mojej rodiny.“

S tým Harry nemohol nesúhlasiť. „Tie ústa neotvoril už pekne dlho. A nikde nie je napísané, že sa to nutne podarí a niečo sa na jeho stave zmení.“

Ron sa načiahol po proroctve. Teraz už mohol. Nedokázal by ho z poličky zložiť, pretože to mohol iba človek, ktorému bolo proroctvo adresované, ale s vypočutým proroctvom manipulovať smel. Sklenená guľa už nežiarila tak ako predtým, ale vyzerala ako vyhorená žiarovka.

„Vrátim sa do práce. Už aj tak meškám. A musím ešte toto vrátiť na miesto.“

Harry ho vyprevadil. „Máš to u mňa.“

Ryšavý dlháň si odfrkol. „To si myslím, kámo. A nezabudni sa ozvať Hermione, dobre?“

„Neboj. Potrebujem ju.“

Ron sa pousmial. „Ako za starých čias, však?“

Harry mu úsmev opätovoľ, hoci nedodal – *Nie tak celkom...*

Veľa vecí sa od vojny zmenilo. On sa zmenil. Nikdy nič nebude také ako predtým. Ale mnoho sa môže zlepšiť.

Túžil po tom.

Rovnako ako túžil napraviť to, čo sa zdalo byť nezvratným osudom jedného mladého slizolinčana.

2. kapitola

Poppy Pomfreyová bola liečiteľkou dlhé roky. Svedčili o tom nielen kučeravé šediny skrotené v prísnom drdole a ukrývajúce sa pod bielym čiapcom s ručne vyšívaným červeným krížikom, umiestnením presne v strede úzkej striešky, ale aj vrásky okolo úst a láskavých modrosivých očí. Tiež roky praxe a skvelé stanovenia diagnóz pacientov, ktorí jej za celé desaťročia prešli rukami.

Liečila rôzne neduhy. Od banálnych odrenín kolien, cez zlomeniny a otravy. Vedela vyliečiť popáleniny tak, aby sa pokožka dokonale zregenerovala a ostala ako nová. Poznala niekoľko druhov protijedov na hadie uštipnutie, vedela toho ozaj mnoho, ale s takým prípadom sa za celú svoju kariéru dosiaľ nestretla.

Plavovlasý mladík ležal v posteli bez pohybu už niekoľko nekonečne dlhých týždňov. Do už tak zápiskami preplnenej správy nemohla zaznačiť nič pozitívne, žiadny náznak zlepšenia jeho zdravotného stavu.

A jeho rodičia predsa nestratili nádej ani po toľkom čase, ani za jeho nemenného stavu, ktorý pripomínal príznakmi živú smrť.

No nebola to vosková farba pleti, ktorá ju tak desila. Nie. Celkom jej stačil jediný pohľad do jeho očí, ktoré ostávali vo dne v noci otvorené dokorán.

Neraz si kládla v duchu otázku, ako mohla Minerva s týmto súhlasiť? Bola si istá, že u Munga by sa mu dostalo lepšej opatery ako tu.

A bola tu ešte tá druhá vec. Poppy nepoznala presné znenie veštby, ale vedela toľko, že vyrieknuté slová jasne prorokovali zázračné uzdravenie mladého slizolinčana práve na tomto mieste.

Ako to? To vedel hádam iba samotný Merlin!

Napokon, nebolo v jej kompetencii rozhodovať. Minerva bola tou, kto mal tú právomoc. A keď tak učinila, po predvolaní ju o všetkom stručne informovala a Poppy by si nedovolila odmietnuť žiadneho pacienta.

Ale aj tak to bolo celé zvláštne.

Pozrela na kartu vo svojich zvráskavených rukách a uvedomila si, ako rada by do nej zapísala niečo iné ako – *stav nezmenený*. Vedela, že ak to takto pôjde ďalej, telo ten nápor nevydrží a začne slabnúť.

Nechcela byť tou, ktorá udusí posledný plamienok nádeje, ktorý žiaril v očiach zjavne milujúcich rodičov, nech to už bolo akokoľvek podivné, pretože nikdy tak ani jedného z nich nevnímala. Lucius bol vypočítavý diplomat, Narcissa do seba zahľadená žena a predsa. Dokázali sa spojiť v spoločnom smútku, zabudnúť na seba a snažiť sa zo všetkých síl nájsť dostupné prostriedky na liečbu, ktorá by priviedla ich jediného syna späť k životu.

Zavesila zdravotnú kartu späť na kovové ukončenie postele a obrátila sa k nim. „Jeho zdravotný stav ostáva rovnaký. Nechám vás osamote, ak ma ospravedlníte,“ hlesla a vykročila smerom k svojej kancelárii. Dvere nechala pootvorené, monitorovacie kúžlo aktivované.

Rodičia Draca Malfoya sedeli každý po jednej strane jeho lôžka. Pláténá zástena bola momentálne poodchýlená, takže videla ako ho Lucius opatrne vzal za ruku, v tvári strhaný a bledý ako smrť. Narcissa sa od neho v smútku veľmi nelíšila. Krásna tvár bola biela ako papier. Pôsobila nesmierne krehko.

Poppy ešte zazrela ako sa k synovi sklonila a vtisla mu nežný bozk na čelo. Odhrnula mu neposlušný prameň vlasov a sadla si na krajíček jeho postele, stískajúc v dlaniach jeho druhú ruku. Po bledej tvári sa skotúľali diamantové slzy.

Dívala sa na to deň, čo deň, večer čo večer. Obrázok smútiacej ženy a zdrveného muža mala doslova vypálený do sietnice. A predsa sa nič neudialo. Zdanlivo neexistoval nik, kto by stav mladého muža radikálne zvrátil.

Veštbá, odfrkla si v duchu a spomenula si na svoju prostoduchú kolegyňu. Vždy ju upodozrievala z toho, že v hlave nemá všetkých päť pokope, no jej veštby sa ukázali až priveľmi reálne. A to ju desilo najviac.

I keď to bolo určite i preto, lebo presné znenie toho najnovšieho proroctva nepoznala a Minerva nepokladala za správne, aby ho rozširovala ako nejakú pikantnú správu z novín Denného proroka.

Prialo si, aby sa stal nejaký zázrak. Skutočne si to z celého srdca želala.

Harry sa vynoril na prašnej ceste pod lesom a samovoľne sa otriasol. Nikdy nemal rád premiestňovanie, ten podivný pocit, akoby sa mu do pupka zachytil rybársky háčik a niekto ním prudko mykol. Ale bol to ten najrýchlejší spôsob preravy vôbec.

Májová obloha bola celý deň zamračená a nezdalo sa, že by sa to v dohľadnom čase malo zmeniť. Naopak. Skôr to vyzeralo na poriadny lejak. Ak sa poponáhľa, možno sa nevráti mokrý ako kura. A aj tunajší horský vzduch sa citeľne ochladil.

Kráčal k vysokej vstupnej bráne, ktorá obkolesovala širokánske hradné pozemky. Na kamenných pilieroch, v ktorých bola osadená sedeli s vypnutými hrud'ami dve čierne príšery. Okrídlení diviaci sa tvárili pomerne zlovestne a ani ich ostré kly nepôsobili ako neškodá hračka prírody, ale ako účinné zbrane, pripravené rozpárať nepriateľa skrz-naskrz.

Brána bola rovnako ako vždy ovenčená ťažkou železnou reťazou, na ktorej visela ohromná zámka, veľká takme ako jeho dľaň. Školský rok bol v plnom prúde a chýlil sa ku koncu.

Vedel, že riskuje. Ak sa sem bude po nociach zakrádať, bude si musieť dávať sakramentský pozor. Húfy študentov by ho mali minúť, tiež oddychujúci profesori, ale stále tu ostávali rokfortskí duchovia a školník so svojou mačkou.

Áno, tú vojnu obaja prežili. Filch, i pani Norissova. Školník tak dostal novú prezývku – *Nezmar*.

Harry vydýchol z pľúc nahromadený vzduch a otreľ si vlhké dlane do nohavíc. Vedel, že by sa mal poponáhľať. Ak tu bude dlhšie otáľať, iba zabije čas, ktorý sa Dracovi Malfoyovi tak neúprosne kráti.

Cez plecيا mal prehodený neviditeľný plášť a na sebe silné zastieracie kúzlo. Nemohol si dovoliť, aby ho videli. Mal plán, ktorého sa musel držať.

Podišiel k bráne a podivil sa, keď sa pohľady sôch dvoch neživých zvierat upreli priamo naňho, akoby sa s maskovaním namáhal zbytočne. No to nebol jeho hlavný problém. Harry nemal tušenia, čo sa stane, ak na pozemky vnikne bez povolenia, ktoré si skutočne nevyžiadal, preto zvažoval viacero možností.

Ako prvé mu prišlo na um to najjednoduchšie. Prosto skúsi šťastie.

Položil ruku na zámok, ktorý spájal hrubú reťaz brány, ako keby to bol iba jej nemoderný náhrdelník a zachvel sa, keď sa ho dotkla storočná mágia, ktorou bol hrad chránený. Obalila ho, skúmala a rozpoznávala, než ho privítala šťuknutím známky ako dávno strateného syna.

Okrídlené diviaky znova hrdo vypli svoje hrude a brána sa pred ním poodchýlila. Harry vošiel dnu, brána sa zavrela a zámka reťaze sa ako na príkaz sama uzatvorila.

Upokojil sa. Zelený pohľad sa spod kapucne upieral na tmavú siluetu školy. Len kde-tu svietilo do noci nejaké okno. Až na chajdu hájnika, kde z komína stúpala k oblohe biely strúžik dymu a okno bolo zaliate jantárovým svetlom.

Hagrid, pomyslel si, keď mieril k hradu a prišlo mu ľúto, že sa tu musí zakrádať ako zlodej. Tak rád by ho navštívil, ale... teraz na to nebol vhodný čas.

Obišiel jazero, ktorého pokojná hladina v tmavej noci pôsobila ako smola a zanedlho sa dostal pred vchodové dvere. Zatlačil na ne s tichým *Alohomora* a oni sa podvolili.

Vstúpil do chodby a na malý moment ho zasiahla nostalgia. Keď tu bol naposledy, vládol tu čulý ruch, všade bola špina, na niektorých miestach sa všíli nánosy kameňov a muriva, v stenách zivali diery po útokoch. Bolo počuť vzdychanie ranených a náreky tých, ktorí prišli o svojich blízkych.

Vykročil k schodisku. Nehlučne ako mačka. Mieril do nemocničného krídla a dúfal, že Poppy bude spať.

Prikrčil sa, keď mu tesne nad hlavou preletel Zloduch a niesol si plnú náruč hnojových bômb, čosi si ticho pospevujúc na Filchovu adresu. Harry sa uškrnul. Nechcel sa ocitnúť v mužovej koži, nech už mal Zloduch za lubom čokoľvek.

Cesta do nemocničného krídla mu zabrala chvíľočku, ale napriek tomu sa zasa zdržal, keď ostal nerozhodne prešľapovať pred zatvorenými dverami a snažil sa pripraviť na niečo, čo vedel, že ho zasiahne, možno i zraní.

Po chvíli vošiel dnu.

V miestnosti vládlo ticho prerušované tichým odľukávaním akéhosi chlapca a pochrapkávaním, ktoré sa k nemu nieslo od miestností, ktoré patrili liečiteľke.

Rozhliadol sa po dlhej izbe, ale nemusel, pretože nohy ho niesli samé k posteli, ktorá bola pridelená bývalému študentovi.

S trasúcou sa rukou odhrnul zástenu a vošiel dnu. Zalapal po dychu.

Sviečka, ktorá blikotala na nočnom stolíku ožarovala voskovo bielu tvár mladíka, ktorá sa leskla jemným filmom potu. Kedysi dokonalé vlasy vyzerali byť masťné, krásne krojené pery prišli o svoj rozkošný ružový nádych, ktorý vábil k bozkom, k hriechu.

Veľké oči, ktorých striebornú farbu miloval sa dívali nemo do bieleho stropu. Neostala v nich ani stopa po niekdajšej farbe, po živote. Dúhovky boli zakalené čierňavou, ktorá vyzerala, že slizolinčanove oči podľahli tlaku zväčšených zorničiek.

Až teraz si Harry uvedomil, že to, čo tak bytostne vníma je búšenie vlastného srdca a hukot krvi v ušiach. Mal chuť kričať, preklínať Voldemorta a zároveň sa mu zahmlil zrak vlastnými slzami.

Naklonil sa k nemu. „A ty si mi vravel, že som naivný, dôverčivý blázon?“ odfrkol si, ale znelo to skôr ako ston, než ako cielený posmech. „Kto z nás dvoch je väčším bláznom, kto, Draco?“

Potiahol nosom a otreľ si vlhké oči chrbtom ruky. Dotkol sa hánkami prstov líca bývalého spolužiaka a mrmlal zmes rôznorodných kúzol. Čistiace, osviežujúce. Sušiacie na zvlhnuté pyžamo a povliečky.

„Nemôžem sa tu zdržať dlhšie, ale sľubujem, že sa vrátim. Ak je na tom proctve aspoň štipka pravdy, dokážem to. My to dokážeme,“ stisol mu povzbudivo ruku, ale nedočkal sa žiadnej reakcie.

Presunul sa k nohám jeho postele, skopíroval si celú zdravotnú zložku a keď si kópiu zmenšil, vložil si ju do vrečka bundy.

Prekĺzol za zástenu, ale venoval Dracovi ešte jeden pohľad. Vráti sa. *Musí*. Kvôli nim obom.

Práve sa chystal otvoriť dvere, aby ubzikol preč, keď do miestnosti vykukla zo svojich komnát rozospatá Poppy.

„Je tu niekto? Ak ste to zasa vy, pán Roberts, garantujem vám, že budeme mať problém!“ zahundrala si popod nos a ráznou chôdzou sa odsunula do zadnej lôžkovej časti. Zastavila sa v polke kroku, keď za sebou začula podozrivý zvuk. Dvere však ostávali zatvorené

a spomínaný chlapec bol na jej údiv vo svojej posteli.

Iba nad tým pokrútila hlavou, skontrolovala zvyšok pacientov a vrátila sa do postele s tichým frflaním, že sa jej to zjavne muselo iba prisniť.

Určite od prepracovanosti.

oooOOOoooOOOooo

„Predpokladám, že si to už čítal.“ Nebola to otázka, iba konštatovanie. Hermiona bola sklonená nad liečiteľskými správami a záznamami, ktoré zanietene študovala už vyše desiatich minút.

„Isteže,“ odvetil a zívól. „Strávil som nad tým zvyšok noci. Poriadne obsiahly záznam kvôli jednej kliatbe, čo povieš?“

Hermiona prikývla, tvár sústredená, oči hltali poslednú správu od liečiteľa Garibaldiho z Talianska.

Napokon si vystrela ubolený chrbát a pozrela na priateľa s neurčitým výrazom v tvári. Akoby sa nevedela rozhodnúť, čo si o tom všetkom myslieť.

Harry sa ukázal krátko pred obedom a trval na tom, že ju musí navštíviť. Tá vec nepočkala. A teraz už vedela prečo. I keď nevedela odhadnúť, čo má jej bývalý spolužiak v pláne.

„Nevyzerá to s ním dobre, Harry. V tom stave sa nachádza pomerne dlho a je zázrak, že mu už nevyvedali niektoré životne dôležité orgány.“

„Komatický stav nie je neznámy ani muklom, to sama dobre vieš. Dokážu tak prežiť pomerne dlho napojení na prístroje a dopovaní výživou.“

„Fajn, fajn, máš pravdu, iste. Ale Draco... je iný prípad. Má zasiahnutý mozog. Podľa týchto priložených správ nevyliciteľne.“

„Prepáč, ale tomu odmietam veriť.“ Jeho postoj ju evidentne prekvapil.

Hermiona si chvíľu iba hrýzla spodnú peru, než prehovorila a v očiach sa jej objavila výčitka, keď ho bez váhania obvinila. „Harry Potter, ty niečo vieš?!“

Nevedel sa rozhodnúť, či to mala byť skôr otázka alebo ozajstné obvinenie. Ale prikývol. Načiahol sa po spise a nalistoval požadovanú stránku, po ktorej poklopkal prstom.

„Hovoria o Vivus mors, alebo Živúcej smrti, ktorá zasiahne mozog, ovládne ho a zanechá prázdny, ale mýlia sa. Všetci do jedného.“

„Nemyslím. Sú to liečitelia a Malfoy prešiel nejednými schopnými rukami, čo môžeš vidieť podľa tých mien, takže ako môžeš tvrdiť, že sa mýlia?“ argumentovala a v podstate mala pravdu. Všetci tí liečitelia vo svete niečo znamenali a on jej to ani nevyvracal. Mal prasto iný pohľad na celú vec.

Nadýchol sa a vychrlil: „Pretože oni zjavne posledných pár mesiacov nestrávil nad štúdiom kníh čiernej mágie.“ A čakal hurikán.

Hermiona zhíkla, vyvalila oči, ale nevyhrešila ho, čo takpovediac podvedome vážne očakával. „A čo si zistil?“ Ozvala sa v nej pravá knihomľka.

Hneď na to siahol do vrečka, vytiahol odtiaľ zmenšeninu akejsi knihy a položil ju medzi nich na stôl.

„Engorgio!“ zamrmlal, vystretá dlaň ostala visieť pár milimetrov nad knižôčkou, ktorá ihneď nadobudla pôvodnú veľkosť.

Hermione zasvietili oči dychtivosťou. „Uvedomuješ si, že je to zakázané?“ hlesla, ale potom sa v nej ozvala zvedavosť. Nebola by to prvá kniha, ktorú dychtivo študovala, a ktorá pochádzala z oddelenia s označením *Zakázané!* „Odkiaľ ju máš?“

„Prekvapivo pochádza z podkrovia bytu na Grimmauldovom námestí,“ odpovedal a nalistoval stránku, kde nechal záložku. „Myslím, že patrila Siriusovmu otcovi Orionovi. Tu, prečítaj si to.“

„*Atratum Somnus*,“ začala a oblizla si pery, keď si knihu pritiahla bližšie. Vymenila si s Harrym krátky, nekľudný pohľad. „*Čierny spánok je špecifická kliatba, ktorá zasahuje výlučne mozog obete. Jej príznaky sú veľmi podobné hibernácii, čo je jedinečná reakcia cicavcov na zimné obdobie, ktoré v pokojnom stave a pri útlme všetkých fyziologických procesov prechádzajú nepriaznivé obdobie vo vhodnom úkryte.*

U človeka sa javí inak, má zhubnejší účinok a medzi jej symptómy neodmysliteľne patrí sinavá pleť, začernanie očí a nízka telesná teplota.

Postihnutý pôsobí akoby bdel, lenže je to omyl, lebo svoje okolie vôbec nevníma, trpí spánkom, vďaka ktorému jeho telo postupom času slabne a chradne.

Kliatba ochromuje mozog, uzatvára ho a izoluje pred akýmkoľvek vonkajšími vnemami a podnetmi.“

Tie slová boli podškrtnuté a ona na Harryho krátko pozrela, pretože ju prerušil.

„Draco disponuje presne takýmito príznakmi, Hermiona, preto tvrdím, že sa všetci tí mrdranti v bielych plášťoch mýlia.“

„A ty to vieš, pretože...?“ nabádala ho k odpovedi, či skôr priznaniu, ktoré si poľahky mohla i sama domyslieť. Harry bol expert na problémy a bolo preňho charakteristické, že častokrát najprv konal, potom premýšľal. Jeho slová jej to iba potvrdili.

„Pretože som ho videl. Včera som bol na Rokforte. Šiel som rovno do nemocničného krídla.“ Nemal problém priznať sa jej s tým a necítil ani za necht viny.

Povzdychla si. „Pripúšťam, že vo svetle týchto nových informácií máš zrejme pravdu.“ Pozrela na stránku, kde bolo ešte pár odkazov na podobné kliatby ako napríklad *Urocissa Dormans*, alebo takzvaná Spiaca kráska, jedna z ľahších foriem prekliatia, či *Soporo aeternum*, Večne spiaci. Obe kliatby sa dali bez väčšej námahy zlomiť.

Ale táto? Nebude to také ľahké, ani keď sa im podarí nájsť nejakého skúseného špecialistu.

„Harry, uvedomuješ si, že Voldemort vlastne Draca...“

„...verejne popravit?“ povzdychol si a prečesal si husté vlasy prstami. Vyzeral trochu bezradne a trochu frustrované. „Áno. Ten bastard sa neštítal ničoho. Pochybujem, že Malfoy starší, či jeho žena vedia, čo presne sa v ten deň ich synovi prihodilo. Nezdá sa, že by tú kliatbu niektorí z liečiteľov poznal, inak by na to boli nepochybne prišli.“

S tým musela iba súhlasiť. „V záznamoch sa hovorí, že skúšali všetky dostupné prostriedky, aby ho prebrali, no nič nezabralo. Jeden liečiteľ, ktorý sa pokúsil o vniknutie do jeho mysle skončil...“

„Hermiona, ja to predsa viem. Ten chlap skončil v blázinci.“

„Čo máš v úmysle, Harry?“ jej hlas prezrádzal obavy. Bola si istá, že opodstatnené, natoľko ho už poznala. „Chceš o tom zistení povedať niekomu kompetentnému? Ale chceš informovať jeho rodičov?“

„Nie. Ani jedno.“ Jeho odmietnutie bolo rázne a nekompromisné.

Nedalo jej neopýtať sa: „Prečo?!“

Vstal z pohovky a začal sa prechádzať hore-dolu popred okno s výhľadom na tichú ulicu, kde pri chodníku postávalo pár odparkovaných áut a akýsi starček podopierajúci sa vychádzkovou paličkou venčil svojho hnedého jazvečíka.

„Pretože mám dôvod myslieť si, že iba ja jediný som kľúčom k tomu problému.“

„Zošalel si?!“ zvolala a vyzerala, že má chuť vyskočiť z kresla a zatriať ním, aby sa spamätal. Chápal ju. Keby bol na jej mieste, mal by rovnaké obavy, ale bolo tu niečo, s čím

pred ňou musel ešte von. Ron o tom vedel, takže bola na rade.

„Je tu ešte niečo, čo ti chcem... povedať,“ zamrmlal a znova sa usadil naproti priateľke, ktorá naňho stále neveriaco civela s otvorenou pusou a chuťou preplieskať ho. „Ide o veštbu. Viem, čo si o nich myslíš, ale tá prvá, ktorá sa ma týkala bola pravdivá, takže...“

„Stop!“ zvolala a vystrela pred seba pravačku ako policajt na križovatke. „Aká prvá kliatba? To mi chceš naznačiť, že existuje ešte nejaká iná?!“ tón jej hlasu balansoval na pokraji hystérie.

„Vždy si bola bystrá, Hermiona,“ usmial sa, ale ona naňho iba zagánila.

„Lichôtky ti momentálne nepomôžu, Harry,“ odvetila varovným hlasom.

Miesto ďalšieho vysvetľovania začal odriekať slová, ktoré mu uviazli v pamäti, a ktoré si toľko ráz opakoval.

„Počúvaj,“ vyzval ju pokojne. *„Temný pán strestá kliatbou toho, ktorý na dvoch stranách počas boja stál, toho, ktorý sa mu v rozhodujúcej chvíli chrbtom odvracal.“*

Život princa podsvetia visieť bude na vlásku, kým nezbaví ho kliatby ten, proti ktorému sám odjakživa bojoval a celé roky ho preklínil.

Bude to muž, čo obetoval priveľa a toľkých stratil, ten, ktorý svoj osud nejeden raz zvrátil. To on má v rukách život toho, ktorý preňho znamená až príliš mnoho, lebo len v moci čarodejníka, ktorý darom smrti vládne, je schopnosť uzdraviť človeka, ktorého telo vďaka zhubnej kliatbe chradne.

Kým predtým nemusel svoj osud poraziť, teraz mu je predurčené zvíťaziť. V jeho duši tak konečne zavládne vytúžený mier.

Bude silnejšia láska, či nenávisť? Na to však jeden i druhý musia sami prísť.“

Hermiona sotva dýchala. Zažmurkala. Na priateľa sa dívala pohľadom, akoby ho zazrela prvý raz v živote.

„Som to ja. Iba ja, Hermy. Veštbu hovorí o mne. To moje meno bolo na štítku pod sklenenou guľou v sieni prorociev. Mne sa otvorilo.“

„Harry,“ hlesla pre zmenu plačlivo. „Je to príliš riskantné. Ako mu chceš pomôcť, keď sotva ovládaš pár uzdravovacích kúzel? Ten liečiteľ... zošalel! Pomiatol sa, lebo si dovolil nazrieť mu do hlavy.“

„Pozri, nie som hlúpy. Uvedomujem si všetky riziká. Ale ty ani Ron neviete jedno.“

V oklumencii sa mi zrejme nikto iný nevyrovná. Ver mi.“

Iba pokrútila hlavou. „Premyslím to. Na niečo prídeme. Len mi daj trochu času a ja...“

„Nie. Už som sa rozhodol. Som si vedomý faktu, že ani veštba mi nezaručí úspech, ale urobím, čo bude v mojich silách. Túžim ho vrátiť do života. Hoci by to mala byť posledná vec, ktorú urobím.“

„Nehovor tak!“ zahriakla ho a prisadla si k nemu. Chytila ho za ruku. Tá jej bola studená ako ľad.

Harry na ňu odhodlane pozrel a ona vedela, že s ním nič nepohne. Už sa rozhodol. „To všetko iba kvôli nemu, pravda?“ zamrmlala, hnedé oči sa kúpali v slzách. „To on ťa zmenil.“

Objal ju a povzdychol si. Hermionu na uchu poštekľil jeho teplý dych. „Si tá najbystrejšia čarodejnica, akú poznám.“ Odtiahol sa od nej len natoľko, aby ju pobožkal na čelo. Načiahol sa po grimoár a zmenšil ho kúzlom. Vložil si ho do vrečka a zamieril ku krbu. „Budem vás potrebovať. Nevieam, čo to všetko bude obnášať, takže...“

Prikývla. „Daj nám vedieť, keď sa ho rozhodneš navštíviť. Niečo vymyslíme.“

Harry sa usmial a prikývol. Stratil sa v plameňoch tehlového krbu s pokojným vedomím, že jeho priatelia mu budú stáť po boku aj v tomto... dobrodružstve.

3. kapitola

Harry sa s priateľmi dohodol bez väčších problémov, i keď musel znova čeliť ich krízovému výsluchu. Našťastie to dopadlo dobre, či inak povedané, v jeho prospech. Aj keď súdiac podľa Hermioninho neústupného výrazu tváre a pohľadu, ktorým ho prepaľovala po celý ten čas sa iba utvrdil v tom, že s ním kategoricky nesúhlasí a najradšej by ho bola presvedčila o *svojej* pravde.

Nebol hlúpy. Vedel, že to bude z jeho strany iba pokus... o niečo. Ale vždy to bolo lepšie ako sedieť a čakať so založenými rukami.

Harry vedel, že nech by sa k jeho argumentom a konečnému rozhodnutiu postavili akokoľvek, nebol by ustúpil ani o piad'. Áno, vedel, že riskuje a ako tvrdila Hermiona, až nezmyselne, ale on si to nesmel pripustiť. Nemohol dovoliť, aby ho ovládla pochybnosť. To by bolo prvým krokom k neúspechu.

Práve v tejto chvíli mal dojem, že si ešte nikdy a ničím nebol taký istý ako tým, že neostane stranou a nebude sa nečinne prizerať Malfoyovmu úpadku. Toto by jednoducho nezniesol...

V zelených očiach sa črtalo odhodlanie, ktoré sa skrížilo s očami kávovej farby, teraz až hnevľivo čiernymi a uprenými, ktoré ho skúmavo pozorovali. Nemal rád tento typ vševedúcich pohľadov. Vždy ho vedeli iba rozdráždiť.

Ale nie dnes. Dnes sa nenechá vyviesť z miery. Ani tým, že pochopil, že Hermiona vie viac, ako by mu bolo milé a dokonca tuší, že jej najlepší priateľ pred nimi niečo... veľmi dobre skrýva.

Niečo, čo nechcel priznať, kým na to nepríde vhodný čas. Nie, že by nechcel, ale nemôže. Viaže ho sľub. A potom, nepovie ani ň, kým nemá aspoň malú iskierku nádeje, že to vyjde.

Nech už sa Hermiona hnevá a Ron mračí, vie, že mu pomoc neodmietnu. Oni dvaja neboli na prvom mieste v rebríčku jeho momentálnych priorít. Tam stále zotrvala potreba zachrániť jedného slizolinského princa, ktorého zdravotný stav sa vôbec nezlepšoval. Liečitelia si s tým nevedeli rady a jediný, ktorý sa pokúsil o iný prístup skončil v ústave pre pomätených.

Ale ani to už neplatilo. Harry ho predvčerom navštívil. Inkognito. Bola to náročná návšteva, ale vďaka sile svojej mágie a faktu, že sa jeho pacient nebránil, iba apaticky sedel v kresle a civel do prázdna to prebehlo v podstate hladko.

Čierna hmla, ktorá mu zakalila oči sa vytratila akoby mávnutím čarovného prútika. Keď s ním Harry skončil, prihovoril sa mu a vysvetlil mu kde je, čo sa s ním stalo a prečo. Muž mal v tvári ohromený výraz, ale prikývol na znak porozumenia a prerušil ho iba doplňujúcimi otázkami. Dokonca prisľúbil zachovať jeho návštevu v tajnosti.

Keď od neho mladík odchádzal, bol si sebou istejší než predtým. Naozaj nevidel iné riešenie ako to, aby sa osobne zamiešal do zdanlivo neriešiteľnej situácie. To, že pomohol liečiteľovi bol síce malý krôčik k úspechu, ale vedel, že jeho schopnosti by mu mohli pomôcť. Aj keď nepochyboval, že s Dracom a jeho stavom to bude oveľa náročnejšie ako to mal s tým talianskym liečiteľom.

„Myslím, že mám všetko,“ zamrmlal Ron, keď si kontroloval zásoby elixírov v príručnej taške opásanej okolo pása a pripomínajúcej skôr brašničku nejakého muklovského opravára.

Hermiona si k nemu stúpila a osobne ich ešte raz prerátala, než prikývla a otočila sa k Harrymu s tým starostlivým materinským pohľadom, ktorého ho mohla radšej ušetriť.

„Zbytočne neriskuj. To, že sa ti podarilo uzdraviť liečiteľa Garibaldiho nemusí znamenať, že ťa to nezasiahne rovnako.“ Po tom malom úspechu, o ktorom písali dokonca aj v novinách ako o zázračnom uzdravení bola pokojnejšia, ale stále to videla ako samovražednú misiu.

Harry prikývol a zdržal sa akýchkoľvek poznámok. Nie, že by nechcel namietat, ale skôr sa nechcel ďalej zdržiavať planými rečami. I keď vedel, že Hermiona to s ním nemyslí zle a ak mal pravdu priznať, sám mal nemalé obavy z tohto... nového dobrodružstva, do ktorého sa chystal vrhnúť po hlave.

Všetko si premyslel a starostlivo naplánoval, ale to ešte zďaleka nič neznamenalo. Fakty, ktoré dokázal nazhromaždiť a informácie, ku ktorým sa dostal boli len nepatrným zlomkom toho, po čom túžil. Drobunký a takmer neviditeľný krôčik k úspechu.

Otočil sa k Ronovi. „Premiestnime sa pred bránu hradu.“ Ron prikývol, neviditeľný plášť na

sebe, vo vzduchu sa vznášala iba jeho ryšavá hlava.

Dve prásknutia a muži z obývacej izby zmizli. Hermione si povzdychla a sadla si do kresla, z ktorého len nedávno vstala. Do plameňov krbu vrhla zamyslený pohľad, kým sa prstami nervózne pohrávala s tenkými stránkami knihy, ktorú práve čítala.

Celý ten plán jej pripadal nerozumný, ale Harry si ho nechcel nechať vyhovoriť. Rozumné argumenty uňho neobstáli a neraz sa jej zdalo, že kým ona doňho vytrvalo hučí v úsilí zabrániť mu v ďalšej hlúposti podmienenej akousi novou šíalenou veštbou, ktorá sa akýmsi záhadným spôsobom týkala nielen Harryho, ale i Draca (*furt lepšie ako Voldemorta, pomyslela si*), dala by ruku do ohňa za to, že sa jej priateľ prepol do režimu off line.

Odmietal akceptovať všetky jej logické návrhy. Nechájala, prečo striktne zamietol upovedomiť o svojom zistení Dracových rodičov, lebo podľa nej by to bolo pochopiteľné a správne. Tí by mohli kontaktovať nejakých špecialistov z radov liečiteľov a Dracove šance na prežitie by sa určite zvýšili.

Alebo tiež by mohol kontaktovať nejakého špecialistu priamo, ak už o to tak veľmi stál! Toto jej jednoducho nedávalo zmysel! Prečo tá pochybná iniciatíva? Prečo toľká starosť, keď sa celé roky žrali ako pes a mačka? Muselo byť za tým viac.

Zamračila sa. Niečo im uniklo. Niečo podstatné! Ako sa to mohlo stať?! Vstala z kresla a frustrovane vykrikla, len aby zo seba dostala nahromadené emócie, ktoré ju zvnútra drásali. A povzdychla si, keď kniha položená na jej kolenách pristála rozčapená na zemi. Zdvihla ju, opatrne zložila a s úctou položila konča konferenčného stolíka, než sa začala zadumane prechádzať hore-dolu po Harryho salóne.

Nedokázala si ani predstaviť, čomu bude musieť jej kamarát čeliť. On, ktorý problémy iba priťahoval. Odjakživa bol v nemocničnom krídle ako doma. Dobré, jeho magické jadro bolo silnejšie ako predtým, ale to ešte neznamenalo, že pojedol všetku múdrosť sveta! Najmä, čo sa týka tohto odboru, o ktorom nemal o nič väčšiu šajnu ako ona s Ronom dokopy.

Povzdychla si a zastrčila si prameň vlasov za ucho. Vedela, že tu nedokáže nečinne obsedieť len tak a čakať na nejakú pohromu. Miesto toho prešla úzkou chodbou do kuchyne, aby si uvarila bylinkový čaj, ktorým ich Neville zásoboval z vlastnej botanickej záhradky.

Keby tu s ňou ostal aspoň Ron, ten už by vedel ako zahnať ten nepokoj, ktorý sa jej zmocňoval. Stačilo, aby si ju pritiahol do náručia, alebo pobožkal. Alebo by ju vysadil na kuchynský stôl a...

Začervenala sa a rozopla si najvrchnejší gombík na svetlomodrej blúzke posiatej drobnými bielymi kvetmi, pretože jej odrazu prišlo veľmi horúcu.

Zavrhla nevhodné myšlienky a pustila sa radšej do prípravy čaju. V duchu vysielala modlitby k pani Šťastene. Len Merlin vedel, ako veľmi ju Harry teraz potreboval.

Cez hradnú bránu prekĺzli na pozemky školy celkom prirodzene, nepozorovane. Ron vrhol poplašný pohľad na dravé neživé zvery, ktoré sa nedali oklamať ani neviditeľným plášťom,

ani zastieracím kúzlom. Upierali na nich svoje skúmové pohľady, ale nereagovali, keď Harry otváral bránu a znova ju pečatil. Iba z nudy zamávali krídlami, než ich znova dôležito rozťahli v plnej kráse a jedna z tých oblúd si dokonca zívla.

Ron iba pokrútil hlavou, na čo sa Harry pousmial. „Si si istý, že je to v poriadku, kámo?“

„Jasné, prestaň sa chovať vyplašene ako králik, ktorý zbadal sekerku. Mágia hradu by nám nedovolila ani vstúpiť, keby rozpoznala, že máme zlé úmysly. Neprišli sme škodiť, ale zachraňovať.“

Ron si odfrkol. „Pche! To hovor za seba a aby si vedel, nechovám sa vyplašene. Iba som si nikdy predtým nevšimol, aké sú tie beštie všímavé. Veď nás tuším videli aj napriek tomu plášťu a kúzlu.“

„Hej, videli,“ pritakal Harry a v hlase mu zaznelo pobavenie. „A teraz potichu. Nechcem na nás zbytočne pritiahnúť pozornosť. Si tu, aby si ma kryl a nie preto, aby si nás prezradil.“

„Jasnačka. Už mlčím ako hrob.“

Dostať sa do hradu bola maličkosť. Našľapovali celkom nehlučne. Ani ich kroky sa neozývali po chladných a rozľahlých chodbách hradu. Harry zdá sa myslel na všetko.

Pred nemocničnými dverami zastali a Harry spod plášťa vykĺzol. „Ostaň tu, Ron a stráž.“

„Na tomto sme sa nedohodli!“ zaprotestoval a vrhol naňho zamračený pohľad.

„Nedohodli sme sa ani na tom, že mi budeš stáť celý čas za zadkom. Ostaň tu a stráž. Ak sa nevrátim do svitania...“

„Do svitania? Zošalel si?!“ zapišťal tlmene a obrátil hlavu, keď sa zo steny za nimi vynorila Sivá dáma a plavne prešla chodbou, než zmizla za protiahlým kamenným múrom.

„Prídeš po mňa na svitaní. Nie skôr. Nevieť ako dlho mi to potrvá, alebo ako veľmi ma to vyčerpá. Ak sem neprídem skôr...“ trval Harry na svojom nekompromisne, než ho Ron prerušil.

„Jasné, chápem! Svitanie. Ale ak sa niečo zomelie, vpálím dnu a...“

Harry sa uškrnul. „Drž mi palce.“ Zatlačil do dverí, ale na plece mu dopadla priateľova ruka.

„Celý čas sa túžim opýtať, prečo to vlastne chceš urobiť.“ Harry mlčal a ryšavý mladík si povzdychol. „Nezaslúži si to.“

S tým Harry vošiel do nemocničného krídla, dobre maskovaný zastieracím kúzlom. Madam Pomfreyová práve kontrolovala posledného pacienta celkom vzadu. Počkal, než sa vráti späť do svojich priestorov a potichu ju nasledoval. Len čo si ľahla spať, namieril na ňu prútkom a so želaním sladkých snov jej k spánku ochotne pomohol. Rovnako ako i trom zvyšným pacientom, len aby si zaručil súkromie.

Až potom vstúpil za plátenú plentu, ktorá obklopovala nemocničné lôžko Draca Malfoya.

Sňal zo seba kúzla a prútik položil na nočný stolík po pravej strane postele. Zdalo sa, že za tých pár hodín sa Dracov stav nezmenil. Nebol to pekný pohľad.

„Keby si sa videl,“ zamrmlal, hánkami prstov pohladil spotené líce. „A vraj ja som strašiak do maku? Nemáš ani potuchy, Draco,“ usmial sa, než zamrmlal pár kúzel, ktoré nehybne ležiacemu telu prinavrátili aké-také pohodlie. Aspoň v to dúfal.

Sadol si na kraj lôžka a vzal ho za ruku, horúcu a predsa bledú ako list pergamenu. Palcom pohladkal chrbát ruky, než druhou dlaňou prekryl štíhle prsty. Nahováral si, že iba potrebuje znova cítiť teplo jeho pokožky, ale v kútiku duše vedel, že zbiera odvalu. Pousmial sa nad tým malým sebaklamom, než prerývane vydýchol a na moment zavrel oči.

„Musím to aspoň skúsiť. Ak to nespravím, budem si to do konca života vyčítat“. Draco,“ zamrmlal, než sa k nemu naklonil, jeho ústa vtisli bozk na rozpálené čelo a oči sa presunuli k tým temným studniam, ktoré sa doteraz nevidomo dívali do stropu.

Ponoril sa doňho, opatrne vnikal do jeho mysli s nevysloveným *Legillimens!*

Harry stuhol.

Bolo to iné ako očakával. Najprv ho privítal všadeprítomný chlad, ktorý sa mu zabáral do tela a rezal ako ostrie noža. A temnota tu bola hustejšia než smola, no ten pocit, že stále padá kamsi nadol bol nesmierne nepríjemný. Bolo to prudké a strašidelné, svojim spôsobom.

A potom to odrazu prestalo. Len tak, z ničoho nič. Akoby sa ocitol na mŕtvom bode. Na mieste, odkiaľ nebolo návratu.

Ostal stáť rovnými nohami na mieste, ktoré zahaľovala neústupná tma. Akoby niekto hlboko v podzemí zničil jediný zdroj svetla. Chvil'ku tam tak teda zotrval. Celkom nečinne sa prispôboval prostrediu, ktoré sa zdalo byť ničím iným, než vyprahnutou pustinou.

Uvedomil si, že toto bola iná skúsenosť, akú mal s liečiteľom Garibaldim. Tam sa iba snažil odstrániť ten čierny, mlžný opar, ktorý otravoval mužovu myseľ a dokonale ju ochromil. Tu sa nemal ani len čoho zachytiť.

Nemal tušenia, koľko času uplynulo, než sa pohol a vykročil neistým krokom a nejasným smerom. Toto bola Dracova myseľ? *Neskutočné*, pomyslel si frustrované. Prázdna škrupinka bez toho famózneho jadra, ktoré tak obdivoval i nenávidel zároveň?

Dokonca začínal trpieť halucináciami. Mal pocit, že začul ten odporný tichý hlas, hadie syčanie, ktoré sa vysmievalo jeho snahe nájsť aspoň niečo, ale toto blúdenie v kruhoch bolo márne.

Neporazíšš ma...

Minúty plynuli a on mal čoraz väčší dojem, že aj Minotaurov labyrint by bol preňho iba prechádzkou ružovou záhradou. Navyše, začínal cítiť neklamné známky únavy a to nepohol ešte ani prstom.

Pripravím ťa o rozum... Uväzním ťa tu ssspolu sss ním... Naveky, Potter, naveky...

V ušiach mu znovu zaznela tá neprijemná ozvena, ktorá sa mu zahryzla do srdca, ale nezastrašila ho. Bol odhodlaný nevzdať sa.

Nechcel sa tomu poddať. Nechcel to s ním vzdať bez boja.

Zastal a zatvoril oči. Snažil sa upokojiť vlastný dych i búšenie srdca, ktoré cválalo ako o závod z obáv z možného neúspechu. Myšlienky sa upli k spomienke, ktorá sa mu znenazdajky vynorila priamo pred očami.

Stál na Severnej veži, opretý lakťami o zábradlie, keď za sebou začul jeho hlas. Či skôr smiech.

„Pokus o samovraždu, Potter?“

Pootočil hlavu a oplatil mu rovnakou mincou. „Len odhadujem, ako dlho by ti trvalo, než by si dopadol na ten svoj rozmazaný zadok, Malfoy.“

Draco k nemu bez slova pristúpil a zastal tesne pri ňom. Uprel unudený pohľad do tej nevábnej hĺbky a odfrkol si. „Ale ten zadok sa ti páči, však?“

Harryho úsmev zmizol rovnako rýchlo ako sa popoludňajšie slnko skrylo za sivý mrak.

„Nepoprieš to, čo?“

Harry sa vzpriamil. „A čo ak nie? Čo urobíš?!“

V tom hlase zaznela výzva a sivé oči si ho po celý ten čas skúmavo premeriavali, než sa k nemu slizolinčan bez varovania naklonil a jeho ruka pristála na Harryho zátylku v rovnakom čase ako sa ružové pery prisali k jeho ústam. Prekvapivo, nenásilne.

Skrútil sa bolesťou a vyrazilo mu dych. Spomienka bola preč a on mal pocit, akoby mu niekto neznámy vrazil do žalúdka päťou. Držal sa za brucho a rozhlíadal sa okolo seba. Nebolo to ľahké. Tma vôkol sa hmýrila a pôsobila väčšmi, než zlovestne. Akoby v nej rozpoznával hadiu tvár skrivenú hnevom...

A potom Harry spozornel. Tma sa... *hmýrila?!*

Áno! Áno! Áno!

Ale čo to spôsobilo? Jeho myseľ horúčkovo pracovala a analyzovala. Vari... tá jediná svetlá spomienka? Jeho spomienka na ich prvý bozk?

Pousmial sa, keď tou temnotou odrazu prebleskol záblesk tenulinkého svetla. Akoby sa roztrhla opona a odhalila mu svoju tajnú štrbinu, kadiaľ by dokázal preniknúť, zobrať tú ohavnú tmú útokom.

Bolo mu jedno, že sa s ním otriasa celý svet ako pri zemetrasení ôsmeho stupňa Richterovej stupnice.

Neporazíš ma! Nedokážeš to! To syčanie sa iba stupňovalo, ale nebral ho do úvahy.

Harry sa rozosmial aj napriek tomu, že sa mu tá nepolapiteľná kolomaž začala ovíjať okolo členkov ako chápadlá chobotnice a stúpala mu okolo nôh až k pásu, od zápästia k pleciam. Len sa smial, pretože myseľ mu osvietila nová spomienka, čo sa tejto pohlcujúcej temnote očividne nepozdávalo, pretože tie úponky černoty nad ním nemohli vyhrať.

Nevyhrajú nad nimi!

Draco, zamrmal nežne a nechal sa pohltiť prichádzajúcou spomienkou.

V ten deň bolo pri Čiernom jazere málo ľudí. Možno i preto, lebo počasie nebolo práve príjemné. Vyzeralo to, že sa každú chvíľu rozprší a aj vietor sa správal veľmi dotieravo. Tak ako aj slizolinčan sám.

Harry sa opieral o hrubý kmeň zvrásneného stromu a slizolinčan oňho. Jeho ústa mal prisaté na krku a ruka sa poľahky prepracovala cez čierny habit so zlatými gombíkmi k zapínaniu nohavíc.

„Už sa ťa tu niekto niekedy dotkol, Potter? Pretože ja by som sa staval o všetky galeóny sveta, že sa to nestalo.“

„Prehral by si,“ odvrkol a znova zastonal, keď mu ocmúľvané miestočko poláskal Malfoyov jazyk.

„Vlastná ruka sa nepočíta,“ upozornil ho a rozosmial sa proti jeho hrdlu, no iba dovtedy, kým mu Harry nezačal menovite vypočítavať nie práve krátky zoznam osôb, na čo sa Draco popudene odtiahol.

„Chceš mi povedať, že si s tými všetkými...“

Harry sa rozosmial. „Žiarliš?“

Draco stisol čelúšť a založil si ruky na hrudi. Z chrabromilčanovho objatia sa však nevykrútil. „Snívaj!“

Harry sa k nemu naklonil a ústami zajal jeho ušný lalôčik. „Veď to robím. Okrem toho, nepovedal si, že sa náhodné dotyky alebo drobné nehody nerátajú, takže...“

„Drobné nehody? O čom to...“

A Harry začal opisovať s potuteľným úsmevom najprv moment, kedy mu Neville nechtiac zavadil rukou o rozkrok. Alebo ako mu Čcho celkom úmyselne počas tancovania vrtela zadkom v lone. Či ako sa ho jeden biflomorčan pokúšal zbaľiť a nechtiac ho polial tekvicovým džúsom a potom ho chytró čistil, pričom si možno ani neuvedomil, ako to vyznelo. Či ako dostal počas jedného metlobalového tréningu zásah priamo do toho citlivého miesta a Katie sa proste chcela presvedčiť, že je tam dolu v poriadku.

„Myslím, že ich všetkých nenávidím,“ vyhlásil slizolinčan s nízko posadeným hlasom

a zakliesnil sa nohou medzi tie jeho. Stehnom sa otreľ o jasne sa črtajúcu erekciu, ktorá sa k nemu dôverne tísť a on k nej. A s tým ho pobozkal. Veľmi majetnícky.

Harry sa usmieval. V temnote sa objavovali nové a nové prasklinky. Každou sekundou ho obklopovalo čoraz viac svetla. Bolo to... pôsobivé! Povznášajúce! Syčanie sa stratilo. Ten hlas, ktorý ho provokoval, ktorý sa mu posmieval... bol preč. Aj únava sa kamsi vytratila. Sústredil sa na to, aby potrhané útržky odpornej temnoty odstránil. Nie kúzlom, ale vôľou. Nie potrebou, hoci bola zúfalá, ale... tým, čo nosil v srdci.

A keď sa už zdalo, že je priestor okolo neho nádherne presvetlený, keď tma zmizla úplne, až tak, že sa mohol konečne bez problémov rozhliadnuť, vtedy ho uzrel.

Dracove telo bolo natiahnuté na pohodlne vyzerajúcom sofa. Vyzeral, že sladko spí. Harry chcel urobiť krok vpred, než nezistil, že ich od seba delí priehľadná stena, do ktorej vrazil.

No skôr, než bol schopný urobiť niečo iné, Dracova myseľ ho vypudila von.

oooOOOoooOOOooo

Dýchal. Namáhavo a prerývane. Hornou polovicou tela ležal na Malfoyovi, celý upachtený a malátny. Brnelo mu celé telo ako po zásahu elektrickým prúdom. Tmavá ofina sa lepila na čelo, na ktoré mu vystúpil pot.

Harry zdvihol hlavu a konečne sa opäť zadíval do tváre svojho bývalého spolužiaka. Na lícach mu pristáli jeho dlane.

Harrymu na moment zastalo srdce. Alebo mal aspoň ten dojem. Draco... už nebol taký rozpálený. Ale bolo to dobré alebo zlé znamenie?

Pár sekúnd si mrmlal popod nos základné diagnostické kúzla, ktoré ovládal, než sa neupokojil. I tras jeho tela ustával, než sa rozochvene pousmial a brada sa mu zatriasla nesmiernou úľavou.

Dracove oči boli... *boli*...

Z oka sa mu vykotúľala slza. Klamal ho zrak?

Pokrútil hlavou, než sa naklonil, aby vtisol na bledé čelo ešte jeden bozk a odtiahol sa s rovnakým príslubom, s akým ho opúšťal aj predošlú noc.

V blízkosti dvier sňal svoje kúzla umiestnené na nemocničnej sestre i na troch študentoch, ktorý stále pokojne spali a zosypal sa do náručia svojho netrpezlivého priateľa, ktorý sa po ňom chytro načiahol.

oooOOOoooOOOooo

Lucius Malfoy tomu nemohol uveriť. Jeho manželka stískala synovu ruku a tvár mala skropenú slzami.

„Ako?“ Na to jediné sa zmohol. V neviere, v tichej úcte, v ohromení.

Poppy iba pokrčila útlými plecami. „Nemám poňatia, pán Malfoy. Ešte v noci bol jeho stav nezmenený a teraz...“ Zdalo sa, že sama nemá slov. A potom vytiahla z vrečka svojho liečiteľského habitu snehobielej farby akúsi obálku a podala mu ju.

„Čo je to?“ ozvala sa Narcissa, ktorá práve odvrátila pohľad od tváre ich jediného syna.

„List,“ zamrmlal, keď rozlomil pečať a preletel po ňom pohľadom.

„Ani vy o tom nič neviete, riaditeľka?“

Minerva, rovnako vyvedená z miery ako ostatní traja dospelí pokrútila hlavou. Zažila už všeličo, ale toto nemalo obdoby. No ak to mohla subjektívne potvrdiť, konečne sa veci pohli kupredu po tom, čo začala o tom poslednom Sibylinom proroctve uvažovať iba o výplode excentrickej bytosti.

„Nie. Žiaľ, nie som o nič múdrejšia ako Poppy. Nechám vás,“ zamrmlala, keď bystré oči preleteli obálku a v ženinej tvári sa na milisekundu objavil údiv, ktorý si ani jeden z manželov nevšimol.

Narcissa teraz stála po boku svojho muža a čítala list mlčky spolu s ním.

„Pán Malfoy, madam Malfoyová,

čo si ceníte zo všetkého najviac? Och, nie, nie je to rečnícka otázka. Hádám správne, ak poviem – že to bude život Vášho syna?

Kolko liečiteľov ste navštívili a kolko peňazí minuli, aby ste mu pomohli vrátiť sa do života? A kolko únavných zákrokov podstúpil, no vôbec to neprinieslo požadovaný úžitok?

Ubezpečujem Vás, že nejde o zázrak. Jeho stav sa zlepšil, ale nie vplyvom kúzla, ani elixíru. Nebolo ľahké odohnať z jeho očí temnotu, ktorá mu zahalila mozog.

Mám pre Vás dohodu, obchod, ak to takto môžeme nazvať.

Budem pokračovať v liečení Vášho syna a Vy mi na oplátku dáte to, čo si za svoje služby po jeho vyzdravení vyžiadam. Nech už požiadam o čokoľvek, musíte sľúbiť, že mi to dáte. Bez námietok.

Takže sa pýtam: Stojíte o moje služby? Prajete si, aby som v liečení Vášho syna pokračoval? Ak áno, odpovedzte mi prosím a list nechajte na jeho nočnom stolíku.

Iste mi prepáčite, ak Vám neprezradím svoju totožnosť. Radšej to zatiaľ zachovám v tajnosti.

S úctou,

X.

P.S.: Azda mi odpustíte, ak som si od Vášho syna zobral istú maličkosť. Je to len preto, aby ste ma napokon spoznali. Ten rodový prsteň je nádherný.

Pani Cissa má krásnu... kameovú brošňu. Nechajte mi ju spolu s listom na znak súhlasu a povedzme... aj priateľstva.“

Narcissa s prstami priloženými k ústam ticho zhíkla a pozrela sa na synovu ľavú ruku. Prsteň skutočne chýbal. Ako to, že si to nevšimli?

Lucius si povzdychol. „Myslím, že tu niet o čom premýšľať, Cissa.“ Pohľad, ktorý vrhol na manželku hovoril za všetko.

Prikývla, ale urobila to s vedomím, že si nemôžu byť istý ničím.

„Ten... človek môže žiadať hocičo, uvedomuješ si to?“

„Isteže,“ súhlasil.

„Môže nás pripraviť o všetko. Aj o strechu nad hlavou.“

„Viem.“

„Je ti to jedno?“

Usmial sa a podišiel k nej. Sklonil sa, aby jej láskyplne vtisol bozk na čelo a pozrel na svojho úbohého syna.

„Draco je na tom vďaka nemu lepšie. Len merlin vie, čo ten človek podstúpil, aby ho dostal z najhoršieho. A pravdupovediac, cením si viac život vlastného syna ako všetky poklady sveta. Viem, že nie si proti. Máš obavy, ale to mám aj ja. No vždy som sa o nás dokázal postarať, preto o mne nepochybuj ani teraz, drahá. Zvládneme to! Ako rodina. Len nech pomôže Dracovi.“

Narcissa mu stisla ruku, ktorou jej jemne zvieral plece a na znak súhlasu i odpola brošňu, o ktorú ju neznámy autoru listu požiadal. Tajne dúfala, že sa z toho nestane zvyk. O prsteň po svojej matke by prišla iba veľmi nerada.

4. kapitola

Harry bol mimo celý deň. Keď sa konečne prebral, bolo to iba kvôli tomu, aby si vyprázdnil

močový mechúr, niečo zjedol a ľahol si zas do postele.

Dom bol príjemne tichý a hlava mu prestala trešťať už pred nejakým časom, no stále mal pocit nepríjemne rozpolnenej duše, hoci si uvedomoval, kvôli čomu sa cíti práve takto, nedokázal to ovplyvniť.

Za ten súčasný trýznivý stav nemohol jeho nezvyčajný nočný zážitok, keď sa pokúšal uzdraviť Draca Malfoya. Mohli zaň oživené spomienky, ktoré sa okolo jeho unavenej mysle ovíjali ako popínavý brečtan a zarezávali sa mu do srdca svojou prílišnou ostrosťou a živosťou, ktorá kontrastovala s tou prázdnotou a osamelosťou, v ktorej sa nachádzal už niekoľko dlhých mesiacov.

V tých pocitoch sa zmietať bezradne ako muška zachytená vo vláknach pavučín a snažil sa o nemožné. Nestratiť zdravý rozum.

Akoby sa to všetko, čo prežili stalo len pred chvíľou a nie pred časom...

Vonku snežilo a v Severnej veži vládol príšerný chlad. Bol si istý, že chlapec má na sebe umiestnené zahrievacie kúzlo, inak by tu nevydržal tak pokojne stáť. Sám na seba jedno podobné kúzlo umiestnil, keď vystúpil hore schodmi do tej neprívetivej chladničky, v ktorej sa ocitla kruhová miestnosť.

Večerná obloha bola zahalená oblakmi. Nadýchanými a ťažkými, z ktorých sa už nejakú chvíľu sypali na zem biele chumáče snehových vločiek.

Pristúpil k nemu zozadu a bez váhania mu omotal ruky okolo pása tak prirodzene, akoby to robil každý deň. Pritisol sa k tomu strnulému telu svojim vlastným a objímal ho dovedy, než neucítil ako mu v náručí povolilo. Napätie z neho vyprchalo a studené ruky pristáli na tých jeho, ktoré mal zopnuté na jeho plochom bruchu.

„Tvoj odkaz znel dosť naliehavo,“ zamrmlal mu Harry do ucha, keď sa plavá hlava oprela dozadu o jeho plece.

„A ty si pribehol na zavolanie ako poslušný psík, však?“ odvetil hlasom, ktorý chrabromilčan nedokázal presne dešifrovať. Znel však utrápene. Bol zvyknutý na to, že je ironický ako vždy, ale nikdy neznel takto! Definitívne? Zúfalo?!

Harry sa ním nedal odradiť. Keby to urobil už pred časom, nikdy by nezažil nič z toho, čo ich teraz spájalo.

„Viem predsa, ktorú polohu obľubuješ,“ odvrkol a ucítil ako sa telo v jeho rukách trochu naplo. Zjavne nebol sám, komu prišla na um spomienka zo sobotňajšej noci, keď pred ním blondiak kľačal na všetkých štyroch a poskytoval mu nielen prenádherný výhľad na svoje obnažené pôsobivé telo, ale aj možnosť vziať si ho tak nehanebne ako sa mu sám ponúkol.

V tom momente stvrdol a pritlačil sa rozkrokom k tomu vyzývavému zadku, aby mu dal pocítiť okamžitú reakciu vlastného tela, ktoré ho v jeho blízkosti zakaždým zrádzalo.

A zároveň myslel na to, že sa ním nemôže nechať odradiť. Nech už bol dôvod jeho pozvania na toto miesto akýkoľvek.

Harry si všimol, že Draco bol už predošlých pár dní trochu mimo. Uzavrel sa do seba a odmietol s ním komunikovať inak ako trucovito, vzdorom a trochu násilne. Aroganciu bral ako jeho druhé ja, takže to už ani nevnímal. Vlastne mal z toho jeho správania sa pocit, akoby sa slizolinčan potreboval uistiť o niečom, čo chápal jedine on sám a len merlin vie, k akému záveru došiel.

„Zajtra sa vraciam na Manor,“ oznámil mu dutým hlasom, ktorému chýbali akékoľvek emócie, pozitívne, či tie negatívne. „Budem sa zasubovať. Je to predom dohodnutá vec. Obchod, ktorý spojí dve prastaré čarodejnicke rodiny a ich majetky.“

Harry nereagoval. V podstate niečo podobné očakával. Intuitívne? Možno. A možno si to logicky vyvodil z tých Dracových náhodných upozornení, ktoré vyslovil zakaždým, keď sa spolu pomilovali. Možno preto sa snažil, aby to bolo zakaždým krajšie a nežnejšie.

Jeho veta – Uvedomuješ si, že nikdy spolu nebudeme môcť byť ako milenci? Ty a ja, Potter? Sme ako deň a noc! – A potom sa rozosmial.

„Máš pokrivený zmysel pre humor,“ upozornil ho Harry bez zášti, či hnevu, na čo Dracova ruka pristála na jeho líci, keď ho hánkami prstov nežne pohladil. Ten šedý zastretý pohľad mu vtedy prišiel taký vzdialený...

„Nemyslím. Vieš, len mi napadlo, že ty, ako tmavý by si nikdy nebol schopný predstavovať temnú noc. Pretože to v sebe jednoducho nemáš, Potter. A zároveň si ťa ako blondiaka nedokážem predstaviť. Dokonalá irónia osudu!“

Harry chvíľu mlčal, keď si tie slová prehrával v mysli, ale nepustil ho zo svojho zovretia. Neprítomným pohľadom sa díval von oknom a sledoval ako sneží. Vonku bolo pokojné a vľúdne počasie, i keď tam vládol chlad a mráz a on mal pocit, že sa mu s tým prostým oznámením prihodilo niečo... hrozné. Niečo, čo spôsobilo, že ho pri srdci bolestne bodlo. Nie ako osteň zrady, či sklamania, ale... žiarlivosti, ktorá k predošlým dvom nemala ďaleko.

Odfrkol si. Milovať a nechať ísť? To malo byť jeho skurvené životné motto, pretože ho každý opúšťal? Každý! Draca nevynímajúc. Ako zastaviť ten bludný kruh, v ktorom sa jeho život točil dookola? Ako prerušiť tú kliatbu, aby si mohol vychutnať prítomnosť blízkej osoby bez toho, aby sa bál, že mu jedného dňa odíde a už sa nevráti?

„Nič k tomu nepovieš?“ V Dracovom hlase zaznamenal odtieň neistoty, nechty sa mu zaryli do rúk, plavá hlava sa naklonila na stranu, len aby mu videl do tváre.

Harryho snedú tvár ožiaril úsmev. Nie ten zvyčajný, melancholický, ale ten, ktorého halili podtóny vlastnej temnoty duše. Smútku a pocitu prázdnoty, keď vedel, že sa musí vzdať niečoho, po čom bytostne túži a musí to urobiť celkom dobrovoľne.

No teraz si to nechcel pripustiť. Nozdy sa mu zachveli a on sa sklonil, aby jazykom poláskal obnaženú krivku slizolinčanovho hrdla. Vedel, kde sa dotknúť, aby udrel na citlivú strunku a dal podnet pre nebezpečné vzplanutie túžby, ktorej tak radi obaja vedeli podľahnúť.

Dych v Dracovom hrdle sa zasekol a sivé oči potemneli, než sa z pootvorených úst vydral

povzdych.

„Kto je ten šťastný?“ opýtal sa zvedavo. Možno preto, aby jeho hnev nadobudol reálnejšiu podobu. A možno len preto, aby vedel, koho nenávidieť. Nikdy prv z jeho hlasu sarkazmus neodvapkával väčšmi než teraz. Samého ho napadlo, či to nepochytil od samotného Snapea.

„G-greengrassová,“ zamrmlal Draco a oblízol si náhle suché pery.

„Žena?!“ zháčil sa, na čo si okamžite odfrkol. „Pravdaže, zachovanie rodu je prvoradé, však?“ Jedna z Harryho rúk opustila mladíkov pás a poláskala predok nohavíc, kde sa už nejakú chvíľu črtala pôvabná vydutina. Draco sa do toho pohľadania okamžite oprel, žiadajúc mlčky o viac.

A on mu to poskytol. Dokonca mu dal v tú noc ešte oveľa viac, keď z neho náhlivo strhával košeľu, aby sa dostal k rozhorúčenej bledej pokožke, aby vzal medzi prsty svetloružové bradavky, ktoré pod dotykom jeho prstov okamžite zareagovali a zahrotili sa, aby z neho stiahol nohavice a bez prípravy, iba so zamrmlaním patričných kúzol si ho prisvojil presne tak, ako to robil zakaždým.

Draco vykrikoval, keď hlavička Harryho penisu zvlhčená kúzlom prenikla cez sval uvoľnený reflexným kúzlom. Ruka, ktorá sa načiahla dozadu, aby sa dotkla Harryho, pristála na jeho nahom stehne a zakvačila sa doň ostrými nechtami. Neprekážalo mu to. Trocha tej bolesti mu len pripomínalo, že žije. A táto bolesť bola o to sladšia, že mu nedovolila zabudnúť, s kým je. S kým sa miluje.

Vnikal doňho rytmicky a prudko, označujúc to posvätné územie výsostne za svoje. Z úst mu vychádzali slová, ktoré si sám ledva uvedomoval, zmiešané s hadím syčaním, vďaka ktorému sa Dracove pocity násobili.

Ani jeden z nich nemal poňatia, že tie slová vynesené v parselčine nie sú náhodné a tmavovlasý chrabromilčan ho k sebe púta tým najstarším zväzkom, aký kedy medzi dvoma ľuďmi existoval.

Harry sa prebral zo sna. Bol zmätený a dezorientovaný. Chvíľu by prisahal, že na pokožke cíti chlad Severnej veže a vo vzduchu závan vetra nesúci so sebou sviežu vôňu snehových vločiek a tuhej zimy.

„Napi sa vody, si dehydrovaný.“

Zaostril, ale veľmi to nepomohlo. Načiahol sa po okuliare a povzdychol si. „Hermiona? Uvedomuješ si, že som ťa mohol bez varovania prekliať? Samozrejme, nechtiac.“

Zagánila naňho a podala mu pohár. „Nechtiac, chápem,“ odfrkla si. Nebola hlúpa, aby nepochopila, že ide o skryté varovanie. Harry proste neznášal, keď sa tam objavila neohlásene, to bolo všetko. Ale niekto naňho z času na čas dohliadnuť musel.

Po tej noci na Rokforte prespal takmer nepretržite dvadsaťštyri hodín. Fyzicky bol síce v poriadku, ale aj tak ju to neupokojilo. Nezmierila sa s tým, že nechal Rona trčať pred dverami vedúcimi na ošetrovňu v nemocničnom krídle, zatiaľ čo on sa pokúšal o samovraždu v podobe amatérskeho pokusu o vyliečenie mladého slizolinčana. Na tom sa proste nedohodli!

„Stále si unavený?“

Harry jej vrátil prázdny pohár a pokrútil hlavou. „Nie, je mi fajn. Spánok mi pomohol.“ Vstal z postele a Hermiona bleskovo odvrátila hlavu, pretože bol iba v trenírkach a aj pod tými bola jeho erekcia jasne viditeľná. Vlastne, nevšimol by si ju možno iba slepý.

Bez toho, aby si to uvedomil zamieril do kúpeľne a Hermiona vyštartovala za ním. „Kam si myslíš, že ideš? Musíme sa pohovárať! Potrebujem vedieť... *Och!*“ zapišťala a otočila sa na päte, keď v nevelkej miestnosti zo seba ten jediný kus odevu prudko stiahol a vystavil jej na obdiv svoj nahý zadok.

Bolo mu jedno, že ju vydesil. Bolo mu jedno všetko! Počul ako za sebou zabuchla dvere na kúpeľni hundrajúc si popod nos čosi o zamilovaných pomätencoch. Nechcel sa nad tými slovami zamýšľať. Potreboval sprchu.

Súrme.

A svoju ľavú ruku, aby uľavil tej pulzujúcej bolesti, ktorá sa mu vzpínala medzi stehnami.

oooOOOoooOOOooo

Hermionu našiel v salóne spolu so škatuľou lákavo rozvoniavajúcej pizze. Usadil sa do kresla so širokým úsmevom a vrhol sa na jedlo so škvŕkajúcim žalúdkom, ktorý zapriadol hneď po prvom súste a pozrel na ňu.

Vďačne.

Mračila sa ako bohyňa pomsty, ale nedbal na to. „Si úžasná, vieš to?“ Načiahol sa po fľaši piva a zapil šťavnaté jedlo. Trojuholník pizze sa prehybal pod vrstvou šunky, šampiňónov, kukurice, olív a roztopeného syra. „Dáš si so mnou?“ ponúkol ju, ale ona pokrútila hlavou.

Nechala ho najesť bez toho, aby ho vypočúvala. Iba obracala stránky nejakej knihy, ktorú vydolovala z jeho knihovne a popíjala zázvorový čaj osladený medom.

Napokon si utrel ústa obrúskom a oblízol všetky prsty. Spokojne sa oprel v kresle a dopil zvyšok d'atelinového piva.

Vtedy naňho zaostřila mandľovými očami. „Vždy som tušila, že sa medzi vami niečo deje, ale až doteraz som nemala istotu. Prečo si to pred nami tajil?!“

„Myslím, že som ti spomínal niečo v tom zmysle, že som to sľúbil, že?“

Nebol k nej dvakrát milý, ale to nebol nikdy, keď ho niekto zatlačil do kúta. Zatvárala sa ustarostene.

„Robím si o teba obavy. Si môj najlepší priateľ, mám na to právo!“

„Hermiona, toto už hraničí s hystériou,“ napomenul ju jemne. „Chápem, že máš dôvod myslieť si, že nemám ani potuchy, čo stvára, ale ja viem, čo robím. Vážne. Možno prvý raz v živote. Beriem si, čo je moje.“

Vystrela sa v kresle ako keby zhltna pravítko. Jej pohľad nebol urazený, ale zmätený. „Berieš

si, čo je tvoje?“

Prevrátil očami. Nehodlal jej nič bližšie vysvetľovať. Nie teraz. Pošúchal si dlane o stehná, než na ňu znova pozrel, aby jej opätovoľ odhodlaný pohľad.

„Nemôžem a nechcem o tom hovoriť, dokážeš to akceptovať? Ako moja priateľka?“

Frustrrovane prikývla, čo bol malý krok k úspechu. „Dobre. Uznávam, že moje obavy z tvojho nápadu vzkriesiť Malfoya boli zjavne prehnane, ak ty priznáš, že sú moje teórie, čo sa vás dvoch týka, správne. Aspoň to môžeš, nie?“

Zaryto na ňu hľad, než opatrne prikývol. Povzdychla si ako pravá mučenica a zvalila sa do kresla, kým ho skenovala očami.

„Aj tak ma neopiješ rožkom. Viem, že sám netušíš, či tvoje snahy nebudú márne. To zlepšenie zdravotného stavu ešte nič neznamená, uvedomuješ si to?“

Prikývol. „Isteže. Nie som kvalifikovaný liečiteľ, iba zanietený laik, ktorý sa snaží o nemožné a dúfa v úspech. Viem, že je to žalostne málo, ale musí to stačiť.“

„Kedy chceš svoju záchrannú misiu zopakovať?“ opýtala sa, akoby mu čítala myšlienky.

Harry sa pousmial. „Hneď ako bude mať Ron voľno.“

„Čo je zajtra večer. Dnes má nočnú. Bude ti to vyhovovať?“

„Musí, no nie?“

Vstala z kresla a načiahla sa po svojej kabelke. „Ideš niekam?“

Prikývla. „K Ginny. Myslím, že sa znova rozišla s Deanom.“

Harry ju nasledoval do chodby. „Vieš, že som ju videl s Parkinsonkou? Zdalo sa mi, že sa k sebe nejako... majú.“

Hermiona pokrčila ramenami. „Nijako by ma to neprekvapilo. Už na škole to skúšala aj s dievčatami.“

„To som nevedel!“ zahučal ohromene.

„Ako aj, keď si mal... vlastné záujmy, že?“

Uškrnul sa a prekvapil ju otázkou: „Luna a Lavender?“

Hermiona si odfrkla a nabrala si za hrst' letaxu, aby nad ním pokrútila hlavou.

„A to si Ginny myslela, aký si voči nej nevšimavý!“ Prv, než sa stratila v plameňoch krbu, stala si na špičky, aby mu vtisla bozk na líce.

Harry sa vrátil do obývačky, aby si prečítal včerajšie noviny a mohol v pokoji popremýšľať

nad zajtrajšou *akciou*.

Potrebnými kúzлами sa zabezpečil súkromie. Šlo to pomerne ľahko. Okrem Draca sa v miestnosti nik iný nenachádzal. Bolo ľahké umiestniť na madam Pomfreyovú kúzla a nechať ju snívať sladké sny.

Vnikol za plentu a usadil sa opatrne na kraji jeho postele. Vyzeral zdravšie, do tváre sa mu začínala vracaať farba. Pohladil ho po líci a pohľadom zavadil o list, ktorý bol položený na jeho nočnom stolíku spolu s brošňou.

Uškrnul sa, keď z oboch snímal kúzla s magickým podpisom Malfoyovcov. Chápal ich, vážne. Nemohol sa pre to na nich hnevať. Bolo mu iba ľúto, že ich... necháva v neistote.

Ale akú istotu mal on? Akú mal Draco?

Povzdychol si a konečne vzal do rúk list. Rozlomil pečať z červeného vosku, ktorá niesla známky rodového pečatného prsteňa s gravírovanou literou *M*. Ohrnul pery, keď si prečítal tie dve stručné vety, ktoré v ňom stáli.

„Prosím Vás,

urobte pre nášho syna všetko, čo bude vo Vašich silách. S podmienkami súhlasíme.

S úctou a vďakou,

L. A. Malfoy a N. E. Malfoyová.“

Harry list zložil a nechal ho tak. Nateraz.

Pohľadom pristál na oválnej tvári plavovlasého slizolinčana a naklonil sa k nemu, aby ústami jemne vtisol bozky na jeho čelo, očné viečka i ústa. Ruka položená na jeho hrudi ucítila zrýchlené búšenie srdca.

Musel sa pousmiať a napadlo mu, či Draco vycítil jeho prítomnosť.

„Vrátil som sa,“ zašepkal. „Otvor oči láska, kvôli mne.“

Nehybne ležiace telo to stálo zjavnú námahu, ale mladý slizolinčan poslúchol. I keď sotva vnímal. Úkon vykonal celkom mechanicky. Ako škriatok, ktorý poslušne splnil pánov príkaz.

„Legillimens!“

Harry tie slová preniesol nenásilne, chrapľavým hlasom. S túžbou vniknúť do mysle druhého mladíka ľahko ako doň vnikal pri pohlavnom styku.

Zalupal po dychu, keď ho vzápätí obalila škála farieb nesúca sa v otieňoch čiernej a bielej, pomedzi ktorú presakoval sýto znejúci smiech.

Dracov smiech uprostred toho ohlušujúceho víru alebo...?

Márne ho však hľadal, márne ho volal. Nevidel ho. Draco sa mu neukázal. Uvedomil si, že toto nebola tá scenéria, v ktorej ho tu zanechával. Žiadne svetlo, žiadny Draco uvoľnene spočívajúci na pohovke...

„Kde si?“ opýtal sa.

Znova ten smiech. Znel mu v ušiach, odrážal sa mu od najtmavších, najpustejších kútov jeho duše.

„Draco?“

Nič. Pred očami mu miesto odpovede vyvstanul obraz ich dvoch v Severnej veži. Dve postavy v objatí, než sa výjav prirýchlo zmenil na horúčkovitý a pulzujúci prepletenec páľčivo bolestivej rozkoše.

„Sssom tvoja noc. Démon, ktorý ťa pripraví o dušu, Potter.“

Harry odolal neprijemne rezavému pocitu, ktorý so sebou priniesol ten hlas. Vedel, že nie je jeho.

„Pamätáššš sssa, čo si povedal? Nestojím ti za to!“

Harryho sa chytala závrať. Útok nesúrodých myšlienok a rozháraných spomienok pripomínal atak rozzúrených ôs. Bodali ho a snažili sa zraziť na kolená, vypudiť z mysle, do ktorej vnikol bez opýtania.

Bolo ťažké sústrediť sa, ale nie nemožné. „Mýliš sa, Draco. Toto nie sú tie pravé spomienky.“

Netrvalo dlho, aby ich usporiadal. Ukázal mu tie svoje a tie jeho upravil do presného sledu. Noc na severnej veži bola jednou z nich.

„Nič nie je iba čierno-biele,“ zamrmlal, keď sa spomienka skončila vedno s ich vyvrcholením a posledným zúfalým bozkom. „Ani mi dvaja. Ty si môj deň, nie noc. Môj anjel, nie démon, Draco.“

Pokoj. Všade vôkol sa rozhostilo ticho. Syčivé skučanie sa ozývalo odniekiaľ z diaľky. Doznievalo, mrelo.

Otvoril oči, aby zistil, že sedí na zemi v tureckom sede a prerývane dýcha. Hlava mu trešťala a celý sa triasol ako v horúčke. Napriek tomu v snahe neprestával.

Poddal sa novej, oveľa silnejšej spomienke, ktorá v nich oboch zanechala svoje stopy.

„Odíd!“ vyštekol, keď ho vycítil.

Harry stál pár metrov za ním, plecom sa opieral o zárubňu dvier starej nepoužívanej učebne na treťom poschodí. Už dávno bolo po večierke. Slizolinčanove slová sa minuli svojmu účinku. Vlastne u chrabromilčana vyvolali pravý opak.

Vo chvíli, keď sa ocitol na dosah jeho rúk, Draco sa prudko zvrtol. Hrot jeho prútika sa zaprel do Harryho hrdla. Bolestivo.

„Pes, ktorý šteká, nehryzie,“ zamrmlal Harry a zovrel mu zápästie prstami železným stiskom. Odsunul ruku bokom, tá sa zviezla k slizolinčanovmu boku. Natiahol k nemu ruku a položil mu ju na plece. Chlapec sa pod tým dotykom strhol.

„Nedotýkaj sa ma, Potter! Nie si ma hodný!“

Zelené oči stvrdli do dvoch smaragdov, ale nie hnevom. Skôr smútkom a tichým pochopením. Schmatol ho za ruku a než si Draco stihol uvedomiť, čo sa deje, obnažil jediným trhnutím za rukáv košele jeho ľavé predlaktie.

„Čo si to...!“ vykrikoval plavovlasý chlapec a cúval pred ním dovtedy, kým ho nezastavila stena. Harryho telo ho pritislo k nej, neľútostne ho tlačil k chladným kameňom, ktoré sa Dracovi vrývali do tela. Bolestivejšie ako vtedy tá odporná kresba do pokožky.

Zovrel mu v prstoch bradu a prinútil ho pozrieť sa mu rovno do očí. „Označil si ťa ako plemenného býka, ale jedno si zapamätaj, Draco Malfoy! Si môj! Iba môj!“

Keď si v nalsedujúcej sekunde privlastnil jeho ústa, nebolo v tom nič nežné, ani romantické. Bol to boj, kto z koho. Než sa Malfoy nevzdal, než mu frustrovane ovinul ruky okolo krku, než ho Harry neprinútil ovinúť mu nohy okolo pása. Než si ho nevezal priamo tam...

Kým ho nepresvedčil, že mu na ničom z toho nezáleží. „Aj keby si bol poznačený od hlavy až k päte, je mi to jedno, počuješ? Raz a navždy si to zapamätaj!“

Po tej búrlivej chvíľke ho odviedol do prefektskej kúpeľne. Jeho hrubosť i nesúmerná stena urobili svoje. V kúpeľni svojho sladkého hada vyzliekol celkom donaha, len aby obaja skončili vo vani plnej bubliniek.

Tam ho nežne obmýval, hojil mu rany vlastnými ústami i dotykmi rúk, maznal sa s predlaktím jeho ruky a nabádal ho, aby mu o tom rozprával, aby sa zbavil všetkej tej bolesti a trpkosti, ktorú v ňom tá noc zanechala...

Harry nevedel, čo všetko to obnáša, ale mohol tušiť, že to nebude nič príjemné. A Draco tam bol sám. Iba s matkou a šíalenou tetou, v kruhu prívržencov hadieho ksichta, bez podpory vlastného otca, ktorý bol v tom čase v Azkabane.

Takže, keď mu o tom hovoril, Harry mal pocit, že z neho nezmýva iba drobné šrámy z nedávneho milovania, ale aj zlé zážitky.

Keď sa Draco konečne odmlčal, Harry ho objal a pobožkal. Dal si záležať na tom, aby bol jemný a aby tým bozkom vyjadril to, čo cítil v hĺbke srdca. Chlapec v jeho náručí sa zachvel a napokon sa ním nechal objasť.

Harry otvoril oči. Lenivo. Mal pocit, že ho bolia viečka i samotné riasy. Mladík opodiaľ stále pokojne odpočíval na pohovke, ale viečka sa mu jemne chveli, akoby sa mal už-už prebudíť.

Vstal. Bol taký unavený a mal pocit, akoby mal v tele zlomenú každú jednu kosť. Cítil si každý jeden sval.

I tak sa priblížil až k pohovke a oneskorene si uvedomil, že tá stena, ktorá ich ešte naposledy delila je nadobro preč.

„Draco,“ zachripel a opatrne sa prstami dotkol spiacej tváre. „Draco, vráť sa ku mne.“

Nenaliehal, žiadal. Lenže mladík si iba ticho povzdychol a spal ďalej.

Ruka sa presunula k tým jeho, aby ho za jednu z nich uchopila. Oprel sa čelom o jeho plece. Čo mal ešte urobiť? Čo mal ešte podniknúť, aby ho prebral k životu?

V očiach sa mu zaleskli slzy. „Draco, prosím, vráť sa. Bez teba nie som ničím, láska... Ničím!“

Viečka sa zachveli o čosi viac a odhalili úzku štrbinu. Tvár sa naklonila k nemu a on zatajil dych, keď sa od seba vejáriky plavých rias konečne oddelili.

„Draco!“

oooOOOoooOOOooo

„Draco, láska!“

Ten hlas nepatril jemu.

Harry bol prudko natlačený k stene vyšším telom a jeho doširoka roztvorené oči sa dívali na scénu pred sebou a nevyhádzali z údivu.

Miestnosť bola zahalená slnečným svitom nového rána, ktoré ho ostro rezalo a kontrastovalo s postavami, ktoré sa zhrčili okolo postele mladého slizolinčana a zakryli mu výhľad na pacienta.

„Len pokojne!“ zamrmlal mu do ucha tlmene známy hlas. Nereagoval. Nevládal. Iba tupo zíral na scénu pred sebou, než ho priateľ mocnejšie nepodoprel a nevyviedol v tom hurhaji celkom nerušene von z miestnosti.

Sotva prekročili prah lietajúcich dvier, Harryho zradili nohy. Ron tlmene zahrešil a bol by ho odtiahol k stene, aby doňho dostal pripravené elixíry, keby ho v poslednej chvíli nepodporil ďalší pár rúk.

Až vtedy si Ron uvedomil, že mu ktosi z hlavy stiahol kapucňu a on sa díva do olivových očí súčasnej riaditeľky Rokfortu.

„Nasledujte ma, pán Weasley,“ vyzvala ho tlmene, keď mávla prútkom a bleskovo cez Harryho prehodila neviditeľný plášť, zatiaľ čo Ron ostal nekrytý. Ale na tom už nezáležalo.

Všetci traja sa presunuli do jej súkromných komnát práve včas, aby sa minuli s Luciusom Malfoyom, ktorý sa vynoril z krbu, keď sa ponáhľal privítať do života svojho jediného syna.

5. kapitola

Minerva McGonagallová sedela v kresle a tvárila sa nanajvýš neoblomne a on bol presvedčený, že skôr pohne horou vlastnými rukami, než touto ženskou.

„Naozaj neviete, kto by mohol...?“ hlas sa zlomil skôr ako stihol dokončiť vetu. Vstal z kresla, ktoré mu pri príchode sem ponúkla a podišiel k oknu, aby z neho vyzrel von.

„To netuší nikto,“ poznamenala nenútene, „ale mám dojem, že vás o tom vaši rodičia už informovali.“

Nepriťomne prikývol. Brušká prstov pravej ruky kĺzali po parapete okna v krátkej úsečke tam a späť. Sivé oči vrhali pohľad do neznáma, pretínali nepriehľadné sklo ako šípy, krčili sa pod oblúkom kamenného výstupku, ale nevnímali nič...

Od momentu, kedy sa prebral mal pocit, že je všetko zle. *Všetko bolo inak!* Pocit nekonečného pokoja a radosti ho opustil v momente, kedy sa zadíval do hnedých očí svojej snúbenice, pričom by odprisahal, že ešte pred sekundou boli žiarivé ako smaragdy.

„Pred pár dňami sa mi dostalo do rúk staré vydanie novín s článkom od Rity Skeeterovej. Spomínala tam mimo iné i nejakú novú veštbu, ktorá sa ma osobne týkala.“

„Skutočne?“ opýtala sa nezúčastnene riaditeľka a odchlipla si z mäťového čaju, ktorý popíjala.

Pohľad mladého muža sa zúžil. „Myslím, že by ste mali vedieť, že som okamžite po tom odhalení požiadal o vydanie toho proroctva na ministerstve. Vyhoveli mi, avšak ukázalo sa, že proroctvo zmizlo.“

„Och, aké neprijemné!“ vydýchla, no jej tvár ostávala bez známky rozhorčenia, či prekvapenia.

I preto sa krivo pousmial. „Ste momentálne jediná, kto mi môže prezradiť znenie toho proroctva, pani riaditeľka. Otázkou ostáva, či budete ochotná urobiť to, ak vás o to požiadam?“ Šedé oči sa na ňu dívali priamo a vyzývavo.

Pousmiala sa a energicky položila porcelánovú šálku s drobným motívom ľalií na stôl, akoby celý ten čas nezáväzného konverzovania čakala len na túto chvíľu.

Vstala, spôsobe si uhladila dlhé šaty z tmavozeleného zamatu a podišla k borovicovej skrini, aby mávla prúťikom a vyslobodila z jej útrobov kamennú misu, ktorá sa vzniesla do vzduchu a pлавne sa dostala až k čakajúcemu podstavcu.

Vtedy sa k nemu otočila s drobným úsmevom na tvári. „Myslím, že mám presne to, čo potrebujete vedieť a vidieť, pán Malfoy,“ zamrmlala so zadost'učinením a ustúpila mu z cesty hneď potom, ako si priložila prúťik k spánku a vyňala si z mysle presne tú jediná konkrétnu

spomienku, po ktorej mladík tak túžil.

Dracovi sa v hrudi rozbúšilo srdce ako zvon. Tušil, že nedostane odpovede na všetky otázky, ale toto bol začiatok, na ktorom mohol stavať.

Astéria sa usmiala a objala ho okolo krku. „Ten ples je veľmi vydarený, nemyslíš?“

Neopätoval jej úsmev. Všetko, čo jej dokázal poskytnúť bol iba vlažný pokus o jeho napodobeninu. „Iste. Je veľmi vydarený,“ zopakoval mechanicky.

Jej úsmev sa napriek tomu rozšíril, čo si myslel, že je nemožné. Ale stalo sa.

„Som taká šťastná, že si sa prebral!“ vydýchla zasnene. „Vieš, že otec zvažoval možnosť, že tú starú dohodu zruší a zasnúbi ma s Theodorom Nottom?“

Nereagoval. Iba si pomyslel, že prívlastok – *starú* dohodu – by určite nepoužil. Nemala totiž viac než dva roky. Keby sa jednalo o desaťročia, budiž.

„A ty si mi oddane zachovala vernosť,“ poznamenal vágne, „som poctený, Astéria.“

Nevšimol si, že si pri tej poznámke zahryzla do pery a uhla pohľadom. Boli spolu, držal ju v náručí a krúžil s ňou po parkete a predsa mal pocit, že sú si na míle vzdialený.

Mysľou bol stále na začiatku tohto týždňa, v riaditeľni, ponorený v myšľomise a vo vlastných pocitoch, ktoré mu nedávali zmysel po tom, čo uzerel. A predsa mal dojem, že sa vo svojom srdci nemýli.

Ani jeden z nich nevenoval pozornosť mužovi, ktorý sa opodiaľ nedbalo opieral o mramorový stĺp. Pôsobil unudene a výraz tváre sa zdal byť vzdialený, nesústredený na nič konkrétne. Nikto nemohol vedieť, že to v ňom pri pohľade na tých dvoch len tak vrie a potajme spriadal plány, ako si uchmatnúť to, čo bolo *jeho*...

Hudba dohrala a Draco odviezol svoju snúbenicu k rodičom. Uklonil sa a poďakoval jej za tanec s tým, že si automaticky zarezervoval ďalší. Privolila a skryla si tvár za ručne maľovaný vejár, ktorým sa ovievala rovnako rázne, ako jej nadšená matka. Korpulentná matróna hltala mladého muža očami a v duchu rákala všetky výhody, ktoré im blížiaci sa sobáš priniesie.

„Ospravedlňte ma,“ uklonil sa im Draco a zamieril k otcovi, ktorý mu mierne pokynul hlavou, aby sa k nemu pripojil. Draco sa poslušne nechal odvieť k stolíku s občerstvením.

„Si v poriadku?“ staral sa Lucius, no nezdal sa byť jeho okamžitým prikývnutím presvedčený.

Lucius si povzdychol. Nebol vo svojej koži. Nikto z nich, evidentne. Celý ten prekliaty večer s Cissou neustále jastrili po honosne ozdobenej tanečnej sále Greengrassovcov, akoby sa tu každú chvíľu mal objaviť samotný vyvrheľ pekieľ.

Draco samozrejme netušil, že matke sa v ten večer dostala do rúk kópia brošne ako pripomienka nedávnej dohody, ktorá sa netýkala nikoho iného, než jeho.

„Som trochu unavený, ale hádam to pohárik whisky napraví,“ poznamenal. „Dáš si so mnou,

otec?“

Lucius prikývol, keď si utrel ústa papierovým obrúskom po lahodnej jednohubke s červeným kaviárom.

„Som rád, že si sa napokon ukázal.“ S tým pozvaním to už vyzeralo všelijako. Aj tak, že ho ich syn odignoruje.

Draco bol od toho prebudenia... *iný*.

Iný, než na akého boli zvyknutí predtým. Bol tichší, zádušnejší, utiahnutý do seba. Všetky návrhy prijímal so zvláštnou rezervovanosťou, alebo vybuchol ako sopka a zamietol ich bez možnosti zváženia.

Správal sa nepredvídateľne a oni za ten svet nedokázali prísť na to, prečo?! Ich zvedavé otázky zamietal mávnutím ruky, či úsečnými odpoveďami, ktoré iba vyvolávali ďalšie otázky.

„Je to moja povinnosť voči snúbenici, či nie?“

Znel tak chladne a rezignovane, uvedomil si Lucius a jeho sivé oči si skúmavo premerali synovu tvár. Celé jeho držanie tela prezrádzalo vnútorné napätie, ktoré sa snažil zjavne celý ten večer skrývať. Zamračil sa, pretože mu zišlo na um, či by radšej celú túto maškarádu nezrušil a svojej snúbenici nedal vale.

Lucius mu miesto ďalších otázok podal pohárik, nespúšťajúc z neho svoj zrak. V rovnako sivých očiach, avšak o odtieň temnejších sa skrývalo neblahé podozrenie.

Chytil syna za lakeť a vyviedol ho von francúzskymi dverami na terasu. Pripili si, v pohároch im pritom zaštrngotali kocky ľadu.

„Viem, že si pátral po proroctve a viem, že ho už poznáš,“ začal Lucius nenútene, keď sa otočil a chrbtom sa oprel o kamenný múr terasy. Svetlo prenikajúce cez francúzske dvere dopadlo na celú jeho siluetu, ale Dracova tvár ostala ponorená v tieni.

Pravda bola, že ani on, ani Narcissa presné znenie proroctva nikdy nepoznali a pátrať po ňom teraz už bolo *passé*. Luciusovi do nosa mu prenikla svieža vôňa večera i omamné arómy letných kvetov vysadených v črepníkoch i záhrade.

Draco si znova doprial dúšok a prikývol prv, než ho preglgol. „Prekáža ti to?“

Lucius sklopil pohľad do vlastného pohára. „Nie. Ak mám pravdu povedať, ani naňho nie som zvedavý. S matkou sme šťastní, že sa naplnilo. Máme ťa späť.“

„Ale za akú cenu?“ Tá otázka opustila jeho ústa bezprostredne. Sám si uvedomil až oneskorene, že to, čo mu prebehlo myšliou vyslovil nahlas.

„Ako si to myslel, synak?!“ Luciusov hlas znel takmer zhrozene. Akoby nemohol uveriť vlastným ušiam.

„To nič, nevšímaj si ma. Zrejme zo mňa hovorí únava,“ ospravedlňoval sa za svoju slabosť v momente, keď pootvorenými dverami prekázla štíhla postava jeho matky. Usmial sa na ňu a vtisol jej bozk na líce.

„Už si mu to povedal?“

Draco sa zatváril zvedavo. Jeho otec uhol pohľadom a stisol pery.

„Čo mi mal otec povedať, mama?“

Narcissa po ňom nervózne hodila očkom. Neušlo jej, ako znel ich syn odrazu zaujato a do jemných črt tváre sa mu vkradlo napätie a zvláštna nedočkavosť.

Ženin modrý pohľad preskočil zo syna na otca. Bol nekompromisný.

„Niečo sme ti neprezradili. Niečo, čo súvisí s tvojím vyzdravením, Draco,“ rezignoval Lucius, vedomý si možnej hrozby. Tajomný liečiteľ sa neozval od toho dňa, kedy sa ich syn prebral k životu. Od vtedy ubehli dva mesiace a trinásť dní. Pravda, až do dnešného večera.

Obom rodičom vrtala v hlave jediná myšlienka. Na čo pre merlina čaká? Čo chce? Čo od nich bude žiadať?

Takže nemali inú možnosť, než tej hrozbe predísť. Ale... dalo sa to vôbec?

oooOOOoooOOOooo

Draco zúrili. „To mi chceš vážne tvrdiť, že nemáš kurva ani poňatia, kde by mohol byť?!“

Ron Weasley sedel za svojim pracovným stolom a díval sa naňho so stoickým pokojom, čo bolo pre temperamentného ryšavca veľmi, veľmi neprihodné. Draco by prisahal, že ten dlhán užil upokojujúci elixír v momente, keď mu ohlásili jeho návštevu.

„Si jeho najlepšie priateľ!“ zvolal, akoby to malo mať nejaký účinok.

Mladý muž iba mykol plecami. „To som. Ale nie vždy sa mi zveruje. Iste to chápeš. Nie som jeho pestúnka, Malfoy.“

Draco zaškrípal zubami. „A čo Grangerová?“

„Nemyslím, že u nej pochodíš. Sme na tom rovnako.“

Zakľal a opustil jeho pracovňu s ironickým *Ďakujem za nič!* Rázoval chodbu ministerstva bez toho, aby sa vlastne díval, kam ide. Než prudko zahol za roh a do kohosi vrazil.

Ten náraz v ňom vyvolal tisíce protichodných emócií naraz, ale nedokázal ich rozlúštiť a pochopiť ani v momente, keď sa zadíval ma človeka, ktorého takmer prevalcoval. Strapatý otrhanec, mierne nahrbený, s hustou bradou a v starom, obnosenom odeve.

Že by niekto z Weasleyho príbuzných? Bolo prvé, čo mu napadlo, keď si ho tak skúmavo obzeral, než mu ten chlapík celkom pokojne opätovoľ uprený pohľad. Nezdalo sa, že by mu nepatričná blízkosť, či narušenie osobného priestoru prekážalo.

Draco mal uskočiť a možno zhrozene zvýsknuť, pri pohľade na toho zanedbalca, ale miesto toho sa mu srdce rozbúšilo ako šialené a dych sa mu zadrhával v hrdle. *Bolo to absolútne iracionálne!* A hoci to vedel, nedokázal to ovplyvniť.

„Ospravedlňujem sa, nevidel som vás,“ zamrmal a sám sa mohol čudovať, prečo na toho neandrtáľca nenahulákal nejaké urážky ako zvyčajne.

Muž iba nemo kývol a on ho pustil. Až teraz si uvedomil, že ho priam kľčovito zviera za plecía. Draco z neho nespustil udivený pohľad, kým ho muž dvoma krokmi neobišiel a stratil sa v tieňoch chodby za ním.

Draco rozochvene privrel oči sa chrbtom sa oprel o stenu. Mal dojem, že sa práve zrazil so svojim osudom a prehliadol ho!

Tá prázdnota zakorenená hlboko v ňom rozďavila svoje ústa ako besiaci zver a bola pripravená pohltiť ho.

Tej noci nespал pokojne. Sny sa striedali v nepravidelnom slede, ale najhoršie na tom nebolo počuť ten chrapľavý hlas profesorky Trelawneyovej. Vyrieknuté slová boli preňho jasnejšie než denné svetlo a predsa ich halil závoj tajomna. Nič nedávalo zmysel. Ani to jasné. Ani to jediné vysvetlenie.

A k tomu všetkému, po Potterovi sa zjavne zľahla zem. Pretočil sa na bok, bledá tvár skropená nečakaným prívalom slz. Cítil sa, akoby niekto v ňom škrtol zápalkou a spálil mu dušu i srdce na uhoľ.

Tá prázdnota sa neustále iba zväčšovala... každým dňom, každou chvíľou, ktorú strávil bez neho...

Nové vydanie novín pred nimi ležalo vedno s listom, ktorý sa zdráhali otvoriť. Lucius naň neprítomne zísal, Narcissa bola bledá ako stena.

„Je adresovaný mne, takže by som to mal byť ja, kto ho otvorí,“ poznamenal Draco nenútene a načíahal sa po ňom. Šálka, ktorú ešte nedávno držal v prstoch pristála s tanierikom na stránke novín ohlasujúcej konečný termín jeho svadby.

S otvorením listu nesmel dlho otáľať, inak by to bolo iba horšie. Nepamätal si, kedy naposledy obdržal vrešťadlo, o jeho rodičoch nehovoriach. Ale nemal chuť si to ani pripomínať. Jedno mu však bolo hneď jasné. Nieкого poriadne napálili.

V momente, keď rozlomil pečať, list sa sám vzniesol do vzduchu a vrešťadlo sa rozozvučalo chrapľavým hlbokým hlasom, z ktorého všetkých zamrazilo.

„*Pán Malfoy, pani Malfoyová!*

Pred časom ste mi sľúbili, že mi dáte bez námietok všetko, o čo Vás požiadam. Svoj sľub ste označili za záväzný. Tu je teda moja žiadosť:

Draco Malfoy, týmto ťa formálne žiadam o ruku!

Ešte dnes zrušíš svoje zasnúbenie a v ten istý deň, kedy si sa mal oddať svojej snúbenici, budeš stáť pred oltárom po mojom boku. Ale aby si nepovedal, že nie som fér, stretneme sa v predvečer sobáša. Budeš mať možnosť odmietnuť moju ponuku.

Ak to urobíš, budem tvoju voľbu plne rešpektovať a ty ma už nikdy v živote neuvidíš.

Varujem Vás, neskúšajte sa z toho sľubu vykrútiť. Skôr, či neskôr by som aj tak získal to, čo je už dávno moje!

S úctou,

Váš... priateľ.

P. S.: Madam Narcissa, myslím, že Vás poteším ešte jednou kópiou šperku, ktorý ste mi venovali spolu so svojim sľubom. Originál Vám vrátim v príhodný čas spolu s pečatným prsteňom Vášho syna.“

Narcissa zalapala po dychu, keď sa list roztrhal, vznietil a na biely obrus sa zniesli už len dohárajúce zvyšky popola.

Draco, rovnako ako i jeho konsternovaný rodičia ostal pár sekúnd nehybne sedieť na mieste, než sa rozkýval. So škrípaním odsunul stoličku od prestretého stola a meravo vystrel chrbát.

„Kam ideš?“ opýtal sa otec, ktorý sa z tej nemiestnej žiadosti nemohol očividne spamätať. Narcissina kriedovo bledá tvár sa kúpala v slzách, oči upreté na kameovú brošňu, ktorá ostala ležať na stole. Nik sa jej nedotkol.

„Zrušiť zasnuby.“

„To... to ne-nemô...“

Zdvihol ruku, aby umlčal zajakavajúcu sa matku. „Musím. Vy ste dali sľub, ja ho dodržím. Varovanie znelo nad slnko jasnejšie.“

Teraz naplno prepukla v plač a Luciusova tvár zosinavela. Obišiel stôl, aby manželku objal a schoval vo svojom náručí. Draco opustil jedáleň bez slova, no so stiahnutým žalúdkom. Len čo vyšiel na chodbu, oprel sa chrbtom o dvere do miestnosti a privrel oči.

Spod viečok sa vykotúlala osamelá slza a z jeho pier nehlučne sklzlo: „Harry, kde si?“

ooo○○○○oo○○○○ooo

Vedel, že škandálu sa nevyhne. Zrušenie zasnub, pohanená nevesta, ktorá okamžite utiekla do náručia svojho milenca. Prečo ho to neprekvapilo? Prečo sa ho to vôbec nedotklo? Bolo mu to vážne srdečne jedno.

Vlastne mohol byť rád, že to dopadlo takto, no nie? Aspoň Nott získal, po čom túžil.

Ak si Draco myslel, že mu prechádzka Hyde Parkom urobí dobre a on na moment splynie s davom muklov, mylil sa. Spomienky ho ťažili ako olovená kovadlina na hrudi a nedovolili mu slobodne dýchať.

V momente, keď si uvedomil, že ho niekto pozoruje, zastal a rozliadol sa. Na lavičke uzrel sedieť toho strapatého chlapa, do ktorého vrazil na chodbe ministerstva.

Neuhol pohľadom, keď ho pristihol. Ani sa nezatváril, že ho to zízanie mrzí. Miesto toho sa posunul, aby mu vedľa seba urobil miesto. Prestal kŕmiť holubov omrvinkami a zjavne očakával, že sa vedľa neho pohľadný mladík skutočne usadí.

Búrka emócií, ktorá sa v Dracovi zdvihla ho samého prekvapila, ale nezaskočila. Nebolo to nič, čo by už nezažil. Aj keď v prítomnosti tohto... *individua*.

Strčil si ruky do vreciek na mieru ušitých nohavíc a prižmúrenými očami ho chvíľu pozoroval a odhadoval, čo od neho tak asi môže chcieť.

„Nehryziem,“ zamrmlal muž, akoby rozpoznal otázku, ktorá mu prebleskla myslou.

Draco sa z neznámeho dôvodu začervenal a odul pery. Premeral tých pár krokov a prisadol si k nemu. I keď na úplný koniec lavičky. Snažil sa nevnímať zvedavé pohľady okolidúcich muklov a potlačiť potrebu prekliat' ich len kvôli tomu začudovanému civeniu.

„Nie je ľahké vyhovieť všetkým, však?“

Ten človek v ňom čítal ako v otvorenej knihe. Ale skôr bolo pravdepodobnejšie, že sa dostal k včerašiemu vydaniu novín Denného proroka, alebo akéhokoľvek iného plátku, kde sa vlastne písalo to isté.

„Nie, to rozhodne nie je. Vravíte, akoby ste o tom vedel svoje,“ zamumlal a znelo to naozaj drzo. Na tom si dal záležať. Muž ho z nejakého neznámeho dôvodu strašne iritoval.

Muž sa krivo pousmial a on si všimol starý hrdzavý prsteň na prsteníku jeho ľavačky. Akosi bolestne známy. Keď muž zistil, že si jeho ruku Draco prezerá, nepokojne sa ošil.

„Stará záležitosť. Toto... je moja jediná pamiatka na tie lepšie časy.“

„Nechala vás?“

Úkosom sa naňho zadíval, jeho pohľad bol hlboký a replnený takmer hmatateľným smútkom. „Aj tak by sa to dalo povedať. Niekedy je osud silnejší ako tí dvaja alebo... kliatba. A ani prorocké slová nezvrátia rozhodnutie, ktoré sa zrodilo v srdci.“

Draco sa neveselo pousmial. Vari mu chce radiť? Dobre teda. „Čo si teda počať v takom prípade?“

Muž odpovedal bez premyselnia, akoby odpoveď na otázku poznal už dávno. „Lest' je niekedy tiež dobrá. Myslím, že ako slizolinčanovi vám to musí byť veľmi dobre známe, však?“

Tie slová neboli mienené ako urážka, to Draco pochopil. Vlastne v ňom vyvolali údiv a zvedavosť. „Lest', vravíte?“

Ufúľaný strapáč prikývol a opatrne sa z lavičky postavil. Pár holubov, ktoré stále cupitali okolo neho v nádeji, že sa im ešte nejaká omrvinka ujde sa vznieslo do vzduchu.

„Ak nezaberie ani to, príde na rad... dolus.“

S tým sa mu otočil chrbtom a vykročil preč. Draco sa za ním díval s pootvorenou pusou, než mu chlap nezmizol z očí a celkom iracionálne mu napadlo, že ten čudák nesmrdel, akoby predpokladal podľa jeho zjavu. Práve... naopak.

„Dolus?“ zamrmlal a v hlave si to šikovne preložil, než nad tým nezmyslom pokrútil hlavou.

oooOOOoooOOOooo

Napätie v miestnosti bolo hmatateľné. Cítil ho nielen v sebe, ale vírilo vzduchom a napĺňalo každý kút salóna. Toho najhonosnejšieho, v ktorom sa rozhodli uvítať... svojho nevšedného a nie práve radostne očakávaného hosťa.

Narcissa dolad'ovala posledné detaily, ticho sa zhovárajúc s domácimi škriatkami, Lucius mlčky civel do kozuba prázdny pohľadom a Draco postával pri okne s výhľadom do záhrady a kochal sa jej kvitnúcou krásou.

Stírpli v momente, keď sa Manorom rozľahlo dunivé klopanie železného klopadla na vstupných dverách. Z haly k nim doľahli hlasy, keď domáci škriatok otvoril a privítal hosťa. Uviedol ho do salónu a...

Narcissa vydala priškrtený zvuk, hraničiaci so zdesením, Luciusovi vypadol z rúk pohárik koňaku.

Než stihl dopadnúť na koberec a vsiaknuť do jeho hustého vlasu, zamrzol v letku a poloprázdny pristál na konferenčnom stolíku bez toho, aby sa cez jeho okraj preliala čo i jediná kvapka.

Draco to všetko iba mlčky pozoroval, než si nepovzdychol a s rukami stále založenými za chrbtom podišiel až k mužovi.

Stále ho môžeš odmietnuť, zlatko, zaznelo mu v hlave ako na povel. Iste, každý normálny človek by to aj urobil. On však... nie. Nemohol.

Miesto toho predstúpil priamo pred muža a zadíval sa mu do očí. Uprene, akoby hľadal odpovede na všetky svoje nezodpovedané otázky, ktoré ho kvárili od momentu, kedy sa prebudil.

Keď rozpojil ruky za svojim chrbtom, nebolo to preto, aby sa chopil prútika a muža prekľal, ale aby jednu z nich zdvihol a chytil medzi prstami žalostne strapaté vlasy. Skusmo ich požmolil, muž ani nemukol. Neozval sa ani vtedy, keď tie bledé, štíhle prsty zavadili o jeho hustú bradu a nepekné fúzy, než skĺzli na starý odev, ktorý si od ich prvého stretnutia zjavne

nevymenil.

Povzdychol si a spečatil svoj osud. „Vezmem si ťa.“

Kdesi za ním sa ozvalo žuchnutie. Otočil sa iba preto, aby sa uistil, že jeho matka neostala ležať v bezvedomí na podlahe.

Nie. Sedela iba preto, lebo vďačila za svoju pohotovosť domácim škriatkom, ale ostala na nich nemo zízať s trasúcou sa bradou, pripravená oplakať stratu svojho jediného syna, ktorý sa práve zapredal akémusi vandrákovi!

„Si si tým istý?“

Draco sa pousmial. Tú otázku očakával. Prikývol. Vzal ho za ruku a dvihol si ju k ústam. Oddane a vďačne vtisol bozk na hánky prstov, kde sa skvel ten škaredý hrdzavý prsteň.

V očiach ho zaštípali slzy, keď vzal tú tvár do dlaní a oprel sa čelom o to jeho. „Tak dlho som ťa hľadal! Dopekla s tebou! Na čo si vlastne čakal?!“

Muž sa nepatrne pousmial, ruky sa omotali okolo blondiakovho pása a pritiahli si ho do náručia. „Na ten správny moment predaš,“ odvetil úprimne a Draco sa rozosmial uvoľneným smiechom, posievajúc mu vlhkými bozkami celú tvár.

„Prosím, chcem ťa konečne vidieť. Harry, nenechaj ma čakať ani o sekundu dlhšie!“

Narcissa v nasledujúcej chvíli zamdlela, Lucius na to divadlo ostal nechápavo civieť a snažil sa vstrebať fakty, než sa poslepiacky načiahol za pohárikom a na ex ho do seba kopol, než sa navela pobral kriesiť svoju manželku.

Draco žiaril. Práve sa vznášal v rytme hudby v náručí svojho manžela a nevedel sa nasýtiť jeho pozornosti.

„Toto bol ten tvoj *Dolus*?“ opýtal sa s hrdosťou v hlase, keď spolu ladne krúžili po spálni len v košeliach a nohaviciach, s bosými nohami.

Harry sa pousmial. „Čiastočne. Dalo by sa povedať, že to v tom bolo zahrnuté.“

„Hm, myslel si na všetko,“ ocenil jeho pragmatickosť a naklonil sa k nemu, aby si ukradol krátky bozk od toho zelenookého krásavca. „Minerva vedela o všetkom, však?“

Harry prikývol. „Rozpoznala moje písmo a potom, po tej poslednej návšteve vyklzla za nami vo chvíli, keď som stratil vedomie. Ron jej povedal, čo mohol. Niečo si nechal samozrejme pre seba a niečo netušil ani on.“

„Ako fakt, že sme milencami už istý čas?“

Harry prikývol a jeho smaragdové oči potemneli. „A ešte čosi.“

Draco spýtavo nadvihol obočie.

„Myslím, že som si to donedávna neuvedomil ani ja sám,“ povzdychol si a zastal, hoci hudba tichúčko hrala ďalej. „Si *môj* už istý čas.“

„To som,“ potvrdil spokojne, ale došlo mu, že za tým bude čosi viac.

Harry to iba potvrdil. „Možno za to mohla už tá noc v Severnej veži a možno až tých pár minút v tej starej učebni... neviem. Hovoril som parselčinou a slová, ktoré som vyslovil...“

„Zviazali nás k sebe? Ako si to napísal? Získaš, čo je už aj tak dávno tvoje?“

Harry prikývol a odvážne mu opätovoval pohľad. Čakal hnev, no dostavil sa smiech. „Bláznivý chrabromilčan! Ako veľmi môžeš ľúbiť niekoho, kto toho nie je ani len hoden?“

„Celým srdcom, celou dušou, celou svojou bytosťou,“ odvetil okamžite a mocne ho objal. „Už nikdy tie slová nevy pust' z úst. Ty jediný si ma hodný. Teba jediného som vždy chcel.“

Draco sa naňho nežne usmial a vzal mu tvár do dlaní. „Našťastie!“

Ich pery sa spojili v hlbokom a nežnom bozku, kým ich Harry pomaly manévroval k širokej posteli, na ktorú Draca jemne položil.

Iba nakrátko sa od seba oddelili, ale slizolinčan už k nemu nedočkavo vystieral ruky. „Pomiluj ma, Harry.“

Tmavovlasý čarodejník mu vyhovela a raz a navždy spečatil ich osud. Keď sa do toho milovaného tela o niečo neskôr ponáral, myslel na to, že sa mu konečne podarilo poraziť neprajný osud.

Naozaj mu bolo predurčené zvíťaziť a v jeho duši sa rozhostil vytúžený mier.

Napokon to najdôležitejšie: *Láska bola silnejšia, než nenávisť.*

Na to už prišli obaja, kedysi dávno, keď sa jeden druhému oddali v temnote a chlade Severnej veže...

Koniec